

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

Alabama • Alaska • Arizona • Arkansas • California
Colorado • Connecticut • Delaware

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. I

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 00

*Ang unang yugto ng pagtawid sa Amerika: Alaska, Arizona,
Arkansas, California, Colorado, Connecticut, Delaware.
Nagsisimula sa Kabanata Sero, ang prologo sa Arctic na
pinagsasaluhan ng lahat ng anim na tomo ng serye.*

Kabanata Sero — pinagsasaluhang simula

*Ang pambungad na kabanatang ito ay pinagsasaluhan ng lahat
ng anim na tomo ng Women of the United States. Buo itong
inilalathala rito, at nakatiklop upang mabasa ang serye nang
sunud-sunod nang walang pag-uulit.*

KABANATA SERO

Dito, ang mundo ay hindi isang teritoryo: isa itong hangganan.
Ang North Pole ay hindi tumatanggap, hindi nagpapatawad,
walang iniwang puwang para sa pagkakamali. Naghahari ang puti
bilang isang ganap na nilalang, tahimik at walang alaala. Ang
temperatura ay hindi datos ng panahon: isa itong maninila.
Tumatagal nang ilang buwan ang gabi, dinudurog ang mga isip,
binabaluktot ang anyo ng mga tao, nilalamon ang kanilang loob.

Kakaunti, maliliit, at sarado ang mga komunidad. Ang mga Inuit,
Yupik, at mga mamamayan ng Arctic ay naninirahan kung saan
walang sinumang pipiling manatili. Dito, mahalaga ang bawat isa
sa kaligtasan ng pangkat. Kung hindi ka kapaki-pakinabang,
nagiging pabigat ka. At ang mga nagiging pabigat ay naglalaho sa

katahimikan, sa niyebe, sa lohika ng isang kapaligirang walang ibinibigay na palugit.

Ang mga base siyentipiko ay nagdaragdag ng isa pang uri ng lamig: ang lamig ng mga herarkiya. Dito, ang babae ay isang bihirang presensiya, isang anomalya na kailangang umangkop o sumuko.

Sa lugar na ito, walang konsepto ng “pagkawala.” Mayroon lamang puting bumubura sa lahat.

Mga babaeng Inuit at Yupik

Ang batang babae ng Arctic ay hindi inaalagaan nang may layaw: inihahanda siya. Maaga niyang natututuhang tiisin ang lamig, ang dilim, at ang gutom. Kailangan niyang maging kapaki-pakinabang sa angkan, dahil dito, ang pagkakakilanlan ay hindi personal. Ito ay may silbi. Pasan ng babae ang pamilya at ang komunidad: pagkain, apoy, mga anak, mga balat ng hayop, pag-aaruga. Walang nagsasalita tungkol sa mga karapatan. Walang nagsasalita tungkol sa kahinaan. May depresyon, ngunit wala itong pangalan. May karahasan, ngunit wala itong mga saksi.

Babae ng mga base siyentipiko

Edukada, may kakayahan, sanay sa disiplina. Dumarating siya bilang mananaliksik, tekniko, at doktor. Agad niyang natutuklasan na hindi kinikilala ng North Pole ang mga titulo. Dito, tibay lamang ng isip ang mahalaga. Pinangingibabawan siya ng mga herarkiyang panlalaki, at anumang tanda ng kahinaan ay binibigyang-kahulugan bilang kahinaan. Isa itong kapaligiran kung saan hindi sapat ang lakas: kailangan ang sukdulang pagpipigil sa sarili.

Babaeng Kanhuranin na “taga-labas”

Lumaki sa kalayaan, dumarating siya na naniniwalang kaya niyang lupigin ang lamig. Ngunit dinudurog siya ng lugar: pag-iisa, makikitid na espasyo, walang-katapusang katahimikan. Ang mga base ay hindi mga komunidad, mga makina ang mga ito. At ang isang babae, sa loob ng makinang dinisenyo ng mga lalaki, ay kailangang lumaban upang hindi maglaho.

Ang Paglalakbay sa Dulo ng Mundo

Ang kapitbahay ko, si Antonio, na kilala bilang Nino, ay ilang taon nang nagkukuwento tungkol sa North Cape, sa araw sa hatinggabi, sa mga buwang walang dilim. Isa itong pangarap na itinatago niya sa bulsa, gaya ng isang bagay na imposible. Isang umaga ng Mayo, pinindot ko ang doorbell niya at ito lamang ang sinabi ko: “Mag-impake ka. Babalik ako sa loob ng isang oras. Babalik tayo pagkaraan ng 30 araw.” Tumingin siya sa akin, nagulat, masaya. Ang asawa niya, nag-aalala, ay nagtanong kung ano ang balak namin. “Habulin ang isang pangarap,” sagot ko.

Sumakay kami sa kotse. Tinitingnan kami ng aming mga asawa na para bang baliw kami. Ngunit totoo ang biyaheng ito. Puno na ng tanong si Nino. “Saan tayo pupunta? Magkano ang dapat kong dalhing pera?” “Relaks ka lang,” sabi ko sa kanya. “Makararating tayo roon sa loob ng 54 na oras. 5,000 km lamang. Nasa bagong Range Rover tayo. Namnamin mo ang biyahe.”

Tuwing 300 km kailangan kong huminto: siya, na labindalawang taong mas matanda sa akin, ay may sariling ritmo. Ako, tubig at mga inumin; siya, kape at mga pangangailangan ng katawan. At habang palayo kami nang palayo, lalo siyang nagkukuwento tungkol sa kanyang buhay. Mga bagay na hindi ko sana nalaman kung hindi dahil sa walang-katapusang daang iyon.

Dalawang lalaking mag-isa sa kotse, laging nag-uusap tungkol sa mga babae. Ang asawa lamang niya ang nakilala niya. Natawa ako. Pinanatag ko siya: “Ganyan din kami.”

Tinanong niya ako kung paano ko napananatiling matino ang isip habang nagmamaneho nang 60 oras. Ikinuwento ko sa kanya ang Rusya, noong sa edad na 22 ay nagmaneho ako nang 51 oras upang makipagkita sa isang babaeng hindi ko pa kailanman nakikilala. “Ang mga distansiya ay hindi hangganan,” sabi ko sa kanya, “Mga dahilan lamang ang mga ito. Kailanman ay wala akong ganoon.”

Ang pagdating sa kaputian

Pumasok kami sa Norway. Isang hostel sa tabi ng daan. Doon namin iiwan ang kotse at magpapatuloy kami sakay ng sled.

Balot na balot ang gabay, hindi mabasa. Nang hubarin niya ang salamin, natuklasan kong babae pala siya. Isang babaeng Norwegian, tahimik, tuwiran, nagyeyelo. Si Nino sa gitna ng sled, siya sa harap, ako, na 190 cm, sa likod, sa pinakahuli.

Maliwanag pa ang araw. Ipinakikita ng relo ko ang oras, ngunit hindi nito sinasabi kung gabi ba o umaga. Iyon ang araw sa hatinggabi. Narating na namin ang North Cape.

Umiyak si Nino. Niyakap niya ako. Sinabi ko sa kanya, tumatawa, “Ingat... baka akalain ng mga tao na bakla tayo.” Nagtawanan kami, ngunit nasa dulo kami ng mundo.

Pagkatapos ay dumating ang hamog na nagyeyelo: -52°C .

Pagpasok sa tunay na Arctic

Dinala nila kami sa isang lalagyang metal upang magpalit ng damit. Napakabibigat na kasuotang may palaman, isinasara ng masalimuot na mga zipper.

Ako ang nagbayad sa gabay. Iniwan si Nino sa isang igloo kasama ang ilang lalaki; ako naman ay iniwan sa isa pa kasama ang isang pamilya: isang matandang lalaki, nasa pagitan ng 70 at 80, at tatlong babae na nasa pagitan ng 30 at 50.

Isa itong saradong mundo. Payak. Malupit.

Nasa isang tabi ang lalaki. Ang mga babae ang nagpapatakbo ng lahat. At ang banyo ay isang burol na limang metro ang layo sa igloo: nagyeyelo ang dumi bago pa sumayad sa lupa. Ang una kong ihi ay naging isang dilaw na bituin ng Arctic. Iyon ang Hilaga na bumabati sa akin.

Ang babaeng nasa katanghaliang-gulang, si Magi, ay nakapagsasalita ng kaunting Ingles. Ang iba ay mga kumpas, mga mata, mga kamay. Ang wika ng lamig.

Nang hindi ko matiyak kung paano gamitin ang kasuotan, siya, nang walang pag-iisip, ay humipo sa aking singit upang ipakita sa akin ang isang nakatagong zipper. Walang malisya, walang hiya: may silbi lamang. Kaligtasan.

Ang tatlong araw sa igloo

Nagdala sila ng pagkain. Tinapang isda, hilaw na isda, atay ng bakalaw, tiyan ng balyena. At mga bola ng pating. Walang mapagpipilian. Walang alternatibo. Iyon ang ibinibigay ng kalikasan.

Pagkatapos ay uminom ako: isang pulang likido. Akala ko alak. Iyon pala ay sinala, pinakuluan, at pinatamis na dugo ng balyena. Ininom ko ito. Binigyan ako nito ng lakas na hindi ko pa kailanman naramdaman. Isang sinaunang enerhiya. Akala ko cocaine. Hindi. Iyon ang Hilaga na pumapasok sa katawan.

Pinagmamasdan ako ng mga babae. Lumabas ang matanda upang mangaso. Nagpahinga ako at uminom ng dugo. Tatlong araw na walang telepono, internet, computer, walang Nino. Ako lamang at sila.

Walang gabi. Liwanag lamang, apoy, yelo, at hininga.

Humiga ang tatlong babae upang matulog. Naghanap ako ng puwesto. Itinaas ng pinakabata ang kanyang braso at sinenyasan akong lumapit. Napahalakhak sila. Hindi ko naintindihan. Sinabi nilang ako raw ang kanilang “Pasko.”

Isang paraan ng pagsasabing tinanggap na ako.

Sinubukan kong bigyan sila ng kaunting pera bilang pasasalamat. Tumanggi sila. Yakap lamang ang gusto nila. At ilang salita sa wikang Calabrian upang madama nilang mas malapit kami.

Doon ko naunawaan ang halaga ng tunay na mga regalo: iyong hindi nabibili at hindi naibebenta.

Ang pamamaalam ng gabay

Pagkaraan ng tatlong araw, dumating ang gabay. Isang oras siyang nakipag-usap sa tatlong babae. Nasa labas ako. Hindi ko naintindihan ang sinasabi nila. Hindi ko iyon negosyo. Iyon ang kanilang wika, ang kanilang mundo, ang kanilang batas.

Sa lalagyan, habang naghuhubad ako, pumasok ang gabay. Mausisa. Tuwiran. Taga-Hilaga. Niyakap niya ako nang mahigpit. Hinalikan niya ako. Kasimputi ng gatas ang kanyang balat. Kasing-asul ng langit ng Agosto ang kanyang mga mata.

Hiniling niyang isama ko siya palayo. Gagawin niya ang lahat upang makaalis sa mundong iyon.

Ngumiti ako nang may paggalang. Hindi ko kaya. Hindi ko dapat.

Isang pangako lamang ang iniwan ko sa kanya: “Kung may kailangan ka, sulatan mo ako. Tutulungan kita.” Tinanggihan pa niya ang pera. Isa siyang magandang babae, ngunit nag-iisa. Isang pag-iisang hindi nakikita mula sa malayo. Isang pag-iisang hindi pinatatawad ng lamig.

Ang pag-uwi

Sinundo namin si Nino. Tuwang-tuwa siya. Ayaw na niyang umuwi. Ngunit may usapan ako sa kanyang asawa.

Ikinuwento niya sa lahat ang kanyang tatlong araw. Nanahimik ako. Kailanman ay wala akong ibinahagi sa lalaki. Sa papel lamang.

At kaya, habang bumabalik si Nino sa kanyang mundo, papunta na ako sa iba. Ibang destinasyon. Ibang pagtatagpo.

Maligayang pagdating.

Epilogo

Hindi ka kinukuha ng Hilaga: binabago ka nito. At hindi ka na nito kailanman

ibinabalik nang buo. Pumupunta ang mga lalaki sa North Pole upang hanapin ang liwanag, ang katahimikan, ang mga larawan, ang mga pangarap. Nananatili ang mga babae upang mabuhay.

Ikinukuwento ng mga lalaki ang kanilang nakita. Inililihim ng mga babae ang kanilang naranasan.

Bumabalik ang mga lalaki. Nananatili ang mga babae. Nananatili sila sa lamig, sa mga bahay na yari sa niyebe, sa mga katahimikang walang nakaririnig. Nananatili sila upang alalayan ang mga komunidad na hindi nagdiriwang sa kanila. Nananatili sila upang

ipagtanggol ang mga bata, ang matatanda, ang mga dayuhan. Nananatili silang hindi nakikita.

Iisang alaala lamang ang dinala ko mula roon: isang maganda, napakagandang babae, ngunit nag-iisa. Hindi sa romantikong kahulugan. Sa kahulugang pantao. Sa kahulugang trahiko.

Pagninilay

Hindi pinapatay ng Hilaga ang katawan. Pinapatay nito ang presensiya. At ang natitira ay puti: isang lugar kung saan ang mga babae ay sabay na nabubuhay at naglalaho.

Ito ang dahilan kung bakit ako sumusulat. Dahil hindi ikinukuwento ng mga sukdulang lugar ang sarili nilang kuwento. At ang mga naglalakbay sa mga ito ay walang karapatang manahimik.

Hindi ako. Hindi ako. Ang lupang sinilangan ko ang nagsilang sa akin, at tinatanggap ako ng iba pang bahagi ng mundo hindi bilang panauhin, kundi bilang isa sa pamilya.

Mula sa ganap na kaputian ng Hilaga, bumaba ako sa ganap na kalituhan ng Estados Unidos.

ESTADOS UNIDOS NG AMERIKA

Ang Imposibleng Atas

Ang pagtatrabaho sa isang kompanyang Amerikano nang labingwalong taon ay nagbibigay sa iyo ng isang bagay na hindi kayang ibigay ng ibang kompanya sa mundo: isang kultura ng trabaho, mga pamamaraan, isang malinaw na misyon, at isang sistema ng mga pagpapahalaga na hindi teorya—pang-araw-araw na gawain ang mga ito. Hindi nila ipinaliliwanag sa iyo; itinatayo

nila ito para sa iyo. At ginagawa nila ito nang hindi humihingi ng pahintulot mo.

Nasa opisina ako sa New York nang alukin ako ng isang trabahong hindi ko kailanman inakala. Hindi promosyon. Hindi paglipat. Isang eksperimento.

Isang kumpidensiyal na programa, nilikha upang patunayan ang isang modelo ng ugnayang pantao sa loob ng Estados Unidos. Hindi sila pumili ng mga manager, sikologo, o tagapagsanay. Pumili sila ng mga taong may tiyak na uri ng karanasan sa totoong mundo. At lumabas ang pangalan ko—kahit labingwalong taon na akong nasa sales. Hindi ang posisyon ang tinitingnan nila: ang isip.

Simpleng ipaliwanag ang pagsubok at napakahirap tapusin:

bisitahin ang 50 estado ng Amerika sa loob ng isang taon, ako ang pipili ng mga lungsod at mananatili nang hindi bababa sa isang linggo sa bawat isa.

Ang huling dalawang linggo ay sapilitang bakasyon. Sila ang sasagot sa lahat ng gastos. Kailangan ko lamang mabuhay, magmasid, umunawa, at magsumite ng ulat tuwing Lunes. Isang salaysay na makatao, tuyo, tumpak.

Pinirmahan ko ang kontrata. Ipinaalam ko sa bahay. Wala silang itinanong. Ang gusto lamang nilang malaman ay kung dumating na ang buwanang padala. Haharap na ako sa isang taon sa Amerika. Sila, gaya ng dati, ay humaharap sa susunod na buwan.

Para makasiguro, direktang idineposito ang sahod ko sa aking bank account sa Italya. Magalang na paraan iyon ng pagsasabi sa akin: “Huwag kang gagawa ng kalokohan. Mabuhay ka sa kung anong mayroon ka. Tingnan natin kung sino ka talaga.”

Pagkaraan lamang ng labinlimang taon ako nagkaroon ng access sa aking orihinal na mga ulat, sa mga pagsusuri, at sa mga materyal na kanilang tinipon tungkol sa akin. Mula roon isinilang ang aklat na ito. Nakuha ko ang pahintulot na ilathala ito, sa isang kondisyon: huwag kailanman pangalanan ang kompanyang nag-utos nito.

Hindi na iyon mahalaga. Ang kuwentong ito ay hindi tungkol sa mga logo. Tungkol ito sa isang lalaki sa isang bansang imposibleng maunawaan maliban kung ikaw mismo ang makaranas nito.

Magsisimula ba ako sa pinakamalayong punto?

Ang lohikal na pasya ay magsimula sa mga gilid, hindi sa gitna. Sa dalawang simpleng dahilan:

1. Sariwa pa ako mula sa eksperimento: mataas na linaw ng isip, sukdulang atensiyon.
2. Kung magsisimula ako sa sukduhan, maitatama ko ang direksiyon at matatapos ko nang malinis ang paglalakbay.

Hindi ko kailangang magsimula sa Boston o Chicago. Kailangan kong magsimula sa isang hangganan. Mula sa isang lugar na Amerika lamang sa papel.

Pinili ko ang Juneau, ang kabisera ng Alaska. Hiwalay. Mararating lamang sakay ng bangka o eroplano. Isang lungsod na walang sinumang nagmamay-ari. Ang perpektong lugar para magsimula.

Sulitin ang mga Mapagkukunan

Bago umalis, ginawa ko ang pinakaiginagalang ng isang Amerikano: inayos ko ang sarili ko na parang propesyonal, hindi parang turista.

Tinawagan ko ang tatlo sa pinakasikat na airline, iyong may pinakamalalaking domestic network. Sa loob ng wala pang isang oras, bumili ako ng isang booklet ng limampung domestic flight na may 60% diskuwento.

Walang limitasyon sa oras. Walang limitasyon sa araw. Walang paghihigpit. Iisa lamang ang kondisyon: gamitin ang mga ito sa loob ng isang taon.

Ganoon din ang ginawa ko sa mga hotel chain, sa Uber Taxi, at sa mga kompanyang nagpapaupa ng kotse, at pagkatapos ay naghanda ako ng maayos na iskedyul ng mga yugto, ng mga paraan, ngunit hindi ng mga oras.

Handa na ako.

Iyon ang una kong tunay na tagumpay. Ang unang tanda na marunong akong kumilos. Ginagantimpalaan ng Amerika ang mga kumikilos, hindi ang mga naghihintay.

Nang makita ng kompanya ang transaksyon, ginawa nila ang laging ginagawa ng kulturang Amerikano: sinuri nila ang pagiging maaasahan.

Kaya ko bang pamahalaan ang isang taon ng tuloy-tuloy na paggalaw? Kaya ko bang harapin ang mga di-inaasahang pangyayari, ang mga distansiya, at ang mga emerhensiya? Kaya ko ba ang sarili ko?

Dahil dito, bago umalis, inayos ko ang isa pang mahalagang detalye:

tiniyak kong may buwanang credit limit ako na hindi bababa sa \$100,000 sa aking credit card.

Hindi ito para gastusin. Ito ay para patunayang kaya naming pamahalaan ang mga iyon. Ganito mag-isip ang mga Amerikano: kung wala kang awtonomiya, wala kang kalayaan. At kung wala kang kalayaan, hindi ka masusuri.

Mula sa sandaling iyon, hindi na atas ang programa. Isa na itong misyon.

AT NGAYON, TOTOONG MAGLALAKBAY NA TAYO

Bahagi ng Estados Unidos ang Alaska dahil lamang sa heograpiya. Ibang mundo ito.

Ito ang lugar kung saan naglalaho ang mga babae nang walang bakas. Kung saan hindi kailanman nakararating sa paroroonan ang isang reklamo. Kung saan ang mga lungsod ay mga sibilisadong isla lamang sa gitna ng isang mabangis na kontinente.

Ang Juneau ang una kong pagsubok: isang kabisera na walang daang nag-uugnay dito sa iba pang bahagi ng bansa. Isang piraso ng Amerika na hindi pakiramdam Amerika.

Dito ako nagsimulang umunawa ng isang bagay: ang paglalakbay ay hindi magiging heograpiko. Magiging pantao ito.

BLOKE 1 (Tomo I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – California – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOKE 2 (Tomo II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOKE 3 (Tomo III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri
– Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey
– New Mexico

BLOKE 4 (Tomo IV)

New York – Washington

BLOKE 5 (Tomo V)

North Carolina – North Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon –
Pennsylvania – Rhode Island – South Carolina

BLOKE 6 (Tomo VI)

South Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginia –
West Virginia – Wisconsin – Wyoming

ALABAMA

Ang Alabama ay hindi lamang ang Timog ng Estados Unidos. Isa itong piraso ng kasaysayan na hindi kailanman lumalamig. Dito, ang pang-aalipin ay hindi isang kabanata: isa itong anino. Ang segregasyon ay hindi alaala: isa itong peklat. Ang pananampalataya ay hindi ginhawa: isa itong kontrol. Sa estadong ito, mabigat ang lahat. Mabigat ang init. Mabigat ang pamilya. Mas mabigat ang tradisyon kaysa sa anumang bagay. Humihigpit ang relihiyon na parang sinturon sa lalamunan. Nagmamasid, humahatol, nakaaalala ang mga komunidad. Walang tunay na nalilimutan. Walang tunay na pinatatawad. At sa gitna ng lahat ng ito, naroon ang mga babaeng. Mga babaeng nagpapatakbo ng buong tahanan nang hindi binabanggit ang pangalan. Mga babaeng nagtatrabaho nang tatlong shift at gumigising sa madaling-araw upang ihanda ang kanilang mga anak. Mga babaeng nagdarasal sa simbahan tuwing Linggo at nanginginig nang tahimik tuwing Lunes. Mga babaeng ang mga asawa ay pagod na pagod sa trabaho o ang mga lalaki ay

walang ginagawa. Mga babaeng nagiging ina, anak, lola, at haligi ng buhay sa iisang araw.

Ang buhay ng mga babae sa Alabama ay isang walang-tigil na pendulo:

– may mga umaalis nang maaga sa bahay upang mag-asawa, tumakas, lumaki nang napakabilis

– may mga bumabalik dahil sa diborsiyo, nawalang trabaho, karahasang pinatahimik

Mga babaeng pinanday sila. Hindi marupok. Hindi rebelde. Hindi biktima.

Pinanday.

Tahimik ang kanilang paglaban, ngunit ganap. Ito ang lakas ng mga hindi maaaring gumuho dahil walang mag-aangat sa kanila.

Ang Serbidora sa Diner

Amoy kape at pritong pagkain. At agad kong naalala ang isang tuntuning totoo kahit saan: habang mas mahirap ang hitsura ng isang lugar, mas masarap ang pagkain. Natutuhan ko ang mga katotohanang ito sa daan. At hindi ako kailanman nito binigo.

Carol ang pangalan niya.

Blonde—natural, marahil hindi—sirang mga kamay, mabilis na ngiti, malamlam na mga mata. Pinagsisilbihan niya ang lahat nang may iisang pagod na kagandahang-loob. At walang sinumang tunay na tumitingin sa kanya.

Ako, oo. Kapag nakakakita ako ng isang anghel na nagtatrabaho, hindi ko mapigilang bumati at ngumiti sa kanya. Iyon ang pinakamaliit na magagawa ko. Inihatid niya ako sa mesa. “Ano ang

gusto mong kainin?” tanong niya. Kung nasa Italya kami, sinabi ko sana ang totoo ko. Sinubukan ko pa rin:

“Ikaw ang gusto ko.”

Tumingin siya sa akin nang walang ekspresyon. O nagkukunwaring hindi nakaintindi—gaya ng ilang katutubo na, kapag naintindihan nila ang lahat, ay nagsasabing wala silang naintindihan. Walang silbi ang ulitin. Kaya nag-order ako:

Hot dog. Beer. At isang itim na kapeng Amerikano, may kasamang panghimagas.

Napukaw ko ang kanyang pag-uusisa. Nakikita ko iyon sa kanyang mga kilos. Bumalik siya pagkaraan ng ilang minuto: “Matatapos ang shift ko sa loob ng sampung minuto... puwede ba akong umupo?”

Pumayag ako.

Umupo siya nang nakayuko ang likod, gaya ng isang taong hindi kailanman nagpapahinga. Tumingin siya sa mga mata ko at sinabi, nang walang drama:

“Napipilitan lang ako sa trabahong ito. Namatay ang asawa ko sa Iraq. Wala akong anak, walang kamag-anak. At ang kalye... hindi iyon trabaho para sa akin.”

Hindi ako sumagot. Minsan, insulto ang salita. Hinawakan ko ang kanyang kamay. Isang mahigpit na pisil. Isang tuyo, malinis na kilos.

At sa kanyang palad, nag-iwan ako ng isandaang dolyar.

Tumayo ako. Lumabas ako. Nang hindi lumilingon. Ngunit sa salamin ay nakita ko siya. Napatayo siya, na para bang nagulat, na para bang nasaktan, na para bang nagpapasalamat. Nauutal siya sa isang bagay na hindi lumalabas.

At doon ko naunawaan ang katotohanan tungkol sa buhay ni Carol:

Hindi siya kailanman umuupo.

Ang Mang-aawit ng Gospel

Isang Linggo iyon na gaya ng iba. Naramdaman kong kailangan kong hipuin ang aking espirituwal na sarili, at sa Alabama, ang ibig sabihin niyon ay magsimba. Doon, ang pananampalataya ay hindi relihiyon: isa itong entablado.

Tinatapos ng pastor ang kanyang sermon nang pumasok ako sa pangunahing pinto, na iniwang nakabukas nang malapad dahil sa init. Hindi ako pumili ng pasukan sa gilid. Gusto kong mapansin ang pagdating ko sa maliit na komunidad na iyon.

Nakita niya ako at sinabi nang malakas, “Maligayang pagdating, estranghero.” Sumagot ako, “Maligayang pagdating din sa iyo.”

Umupo ako. Nagsimulang umugong ang organ: isang matinis, pamilyar na tunog, ang “multong Amerikano” na nagpapaalala sa akin kay Aretha Franklin kahit walang sinumang sikat. At pagkatapos ay pumasok siya.

Hindi umaawit ang kanyang tinig: kumakawala ito.

Isa siyang African American, hindi iyong uring hindi napapansin, kundi iyong inilalagay ng tadhana sa harap mo nang minsan

lamang upang ipaalala kung ano ang kayang gawin ng isang tao kapag dinudurog siya ng buhay. Napakalaki ng kanyang tinig. Maliit ang kanyang buhay. Umaawit siya tuwing Linggo upang makahinga. Nananahimik siya buong linggo upang mabuhay.

Nang matapos, tumayo ang mga tao upang umalis, na para bang walang nangyari. Lumapit ako. Nagulat siya: walang sinuman doon ang nagpapasalamat sa mang-aawit ng gospel. Parang pagpapasalamat sa hangin: ipinagwawalang-bahala ito ng lahat.

Kinamayan ko siya. Nagbigay ako ng isang maliit na mangkok, iyong uring nakalaan sa mararangal na babae. Dahil nasa kanya na ang lahat, o halos lahat. Ako na lamang ang kulang sa kanya. At sa loob ng isang minuto, naroon ako.

“Sino ka?” tanong niya. Sumagot ako, “Isa ako sa mga anghel na bumaba mula sa kisame para lamang sa iyo. At dahil sa iyo, nananatili akong tao ngayon. Hindi na ako babalik kailanman.”

Ngumiti siya. Magandang tanda. Wala akong ibinebenta. Wala akong hinahanap. Sumisipsip ako. Gaya ng dati.

Malapit nang sumabog sa isang tanong ang kanyang pag-uusisa, ngunit papunta na ako sa labasan. At pagkatapos ay nangyari iyon.

Tinawag ako ng kanyang tinig: “Sir! Sir! Estranghero!” Isang malakas na sigaw, puno ng hangin at ng isang bagay na hindi sakit.

Hindi ako lumingon. Kaya kong makilala ang sigaw na humihingi ng tulong mula sa sigaw na nagtatanong ng “bakit.” Iyon ay isang “bakit.” At hindi nito kailangan ng sagot. Nanatili sa kanyang paanan ang aking handog. Iyon ang tanda ko. Siya na ang susulat tungkol sa natitira niyang buhay, na kailanman ay walang pumalakpak.

Ang Estudyante sa Kolehiyo

Namumuhay siya sa gitna ng mga aklat at ng banayad na diskriminasyon. Nakaupo ako sa labas ng campus, naghihintay sa isang dating kasamahan na naging propesor doon. Puno ang campus ng mga kabataang nagtatakbuhan, nagtatawanan, nagkukunwaring hindi sila pinagmamasdan. Hindi siya. Siya ang nagmamasid.

Nang dumating ang dati kong kasamahan, niyakap niya ako nang mahigpit. Nakita ng estudyante ang eksena. Hindi siya umiwas ng tingin. At habang ibinabalik ko ang yakap, tumingin ako sa kanya. Sa kanya lamang.

Kinailangang magmadali ng guro sa iba pang lakad. Iniwan niya ako sa gitna ng patyo na may mabilis na paalam at himig ng pananabik. Umupo ako sa gilid ng fountain, katabi ng estudyante. Ngumiti siya. Isa sa mga ngiting hindi paanyaya, hindi rin depensa: katotohanan ang mga ito.

“Ano ang mga pangarap mo?” tanong ko sa kanya. “Bata ka, matalino... at napakagandang babae.”

Hindi siya namula. Hindi siya nagmalaki. Sumagot siya nang maikli, gaya ng isang taong natutong mamuhay kasama ng realidad:

“Pangarap kong makatakas sa Timog.

Ngunit sinusundan ako ng Timog saanman.”

Tumango ako. “Alam mo ba kung taga-saan ako?” Umiling siya. “Timog Italya.” Natigilan siya nang isang segundo. Pagkatapos ay tumawa siya. Isang maikling tawa, iyong uring nagbubukas ng bintana sa bigat.

Kaunti lamang ang napag-usapan namin. Ngunit sapat na iyon.

“Isinilang tayo upang makipagbuno sa pagkakakilanlan, sa nakaraan, at sa mga inaasahan,” sabi ko sa kanya. “Lagi nating hinihiling sa iba na magbago, ngunit ang tunay na pagbabago ay nagsisimula sa ating sarili.”

Bata pa siya. Ngunit hindi bata ang bigat na pasan niya. At pinapasan niya iyon nang may dangal.

Bago ako umalis, gusto kong mag-iwan sa kanya ng isang bagay na hindi talumpati o pangako. Katotohanan lamang.

“Tandaan mo, mahal:

ang Timog sa Hilaga ay gaya ng babae sa lalaki.”

Tumingin siya sa akin. Naunawaan niya. Wala nang iba pang kailangan.

Tumayo ako. “Paalam. At good luck.”

Hindi siya sumagot. Ngumiti lamang siya. At ang ngiting iyon ay may mas maraming kinabukasan kaysa sa buong campus.

Ang Babae ng Makabagong Plantasyon

May appointment ako sa pangulo ng State Chamber of Commerce. Dati akong naging konsehal sa Italya, at ang ilang dinamikang pang-institusyon, sa sandaling balikan mo ang mga ito, ay agad na bumabalik sa isip. Matangkad siya, payat, at elegante. Isang gintong relo. Isang banayad na samyo ng sinaunang yaman. Iyong uring hindi mo ipinangalandakan: isinusuot mo. Dahil ang mayayaman dito ay hindi amoy pera. Amoy lahat sila.

Ipinagmamalaki niya ang kanyang estado. Labis. Kumbinsido na ang ekonomiya ng Alabama ang bumubuhay sa buong bansa,

nagpasya siyang patunayan ito sa pamamagitan ng pagdadala sa akin sa isang plantasyon ng bulak. Una ang lupa. Pagkatapos ang pagproseso. Pagkatapos ang makabagong industriya ng agrikultura, iyong nag-alis ng mga tanikala ngunit iniwan ang parehong ritmo.

At doon ko siya nakita.

Sinusunog ng araw ang kanyang likod. Napakabagal ng kanyang mga galaw, tumpak, walang reklamo. Isa siyang babaeng nasa kasagsagan ng pagiging adulto, may mukhang tila inukit ng pagod. Pasan sa balikat ang kanyang pamilya. Gulot-gulot ang kanyang balat. Matigas ang kanyang mga mata. Ang hakbang ng isang taong hindi kailanman pinapayagan ang sarili na magkamali, kailanman.

Tinanong ko ang pangulo kung puwede kong kausapin ang mga manggagawa. Gusto kong “mas maunawaan,” sabi ko. Isang palusot. Siya lamang ang gusto kong kausapin.

Lumapit ako. Lumuhod siya at hinalikan ang aking kamay. Isang sinaunang kilos, wala sa lugar, wala sa panahon. Pinigilan ko siya agad.

“Tumayo ka,” sabi ko sa kanya. “Hindi ako obispo. Hindi rin papa. Isa lamang akong taong gaya mo.”

Hindi siya sumagot. Halos hindi niya ako tiningnan, gaya ng ginagawa ng mga hindi makayang tunay na tumingin. Nanatili akong tahimik nang ilang segundo. Pagkatapos ay umalis ako. Ngunit hindi pa iyon tapos.

Kinabukasan ay bumalik ako nang mag-isa. Gusto ko siyang makitang muli nang walang politikal na drama sa paligid ko.

Hinintay kong lumabas ang mga manggagawa. Nang makita niya ako, ibinaba niya ang kanyang mga mata. Hiya. Paggalang. At isang pinipigilang pagnanais na magsalita.

Pinigilan ko siya sa isang mabagal na kilos, nang walang ipinipilit. Siya ang mukha ng nakatagong pagpapatuloy ng Timog: ang sinaunang pagpapagal na hindi kailanman nabura. Mas naitago lamang.

Hinawakan ko ang kanyang kamay. Iniabot ko sa kanya ang isang maliit na larawan ni Padre Pio na lagi kong dala. Sa likod ay isinulat ko:

“Hindi nalilimutan ang sakit kapag lumipas na ito.

Nalilimutan lamang ito kapag nagpatawad ka.”

Wala na akong sinabing iba pa. Hindi na kailangan. Tumango siya sa isang maliit na kilos, hindi nakikita ng iba. Ngunit para sa akin, iyon na ang lahat.

Epilogo – Alabama

Ang Alabama ay hindi isang estado: isa itong hatol. Isang lugar kung saan hindi lumilipas ang nakaraan at hindi humihingi ng pahintulot ang kasalukuyan. Nakasulat pa rin ang lahat sa dalawang linya: ang nakatayo at ang bumabagsak. At, palagi, babae ang nakatayo.

Nakakita ako ng apat na magkakaibang mukha ngunit iisang katotohanan: ang serbidorang hindi kailanman umuupo, ang mang-aawit ng gospel na umaawit upang makahinga, ang estudyanteng nangangarap na makatakas sa isang Timog na sumusubaybay sa kanya, ang manggagawa sa mga bagong

plantasyon, tagapagmana ng isang sinaunang pagpapagal. Apat na kuwento. Iisang ugat. Iisang tahimik na laban.

Sa Alabama, namumuhay ang babae sa loob ng isang pananampalatayang nagtatanggol at nagpaparusa, isang pamilyang umaalalay at sumasakal, isang komunidad na nagmamasid at humahatol. Gayunman, lumalaban siya. Hindi siya sumusuko. Hindi siya nababasag. Hindi niya ipinagtanggol ang sarili.

Inilalarawan ng mga lalaki ang kanilang Timog bilang pinagmumulan ng pagmamalaki. Nararanasan ito ng mga babae bilang pagsubok.

Pagninilay – Alabama

Simple ang katotohanan: kung saan ipinagmamalaki ng lalaki ang pangalan, ang babae ang namamahala sa mundo.

Itinuro sa akin ng Alabama na may mga buhay na hindi nangangailangan ng tinig upang sumigaw. Kailangan nila ng isang makikinig. At ako, muli, ay ginawa ang alam kong gawin: dumaan, magmasid, umunawa, at pagkatapos ay umalis nang walang ginugulo.

Dahil ang Timog ng Amerika, gaya ng Global South, ay may tuntuning totoo na sa loob ng maraming siglo: ang mga naninirahan doon ay hindi nagbabago. Ang mga nakakakita sa kanila ang nagbabago.

Nakita ko ito. At hindi na ako mananatiling gaya ng dati.

ALASKA

Ang Alaska ay hindi isang estado: isa itong buhay na hangganan. Isang teritoryong kasinlaki ng isang kontinente, kung saan panauhin ang tao at ang kalikasan ang nagpapasya. May mga lungsod na nauugnay lamang sa himpapawid. Mga nayong nakakakita ng doktor minsan sa isang buwan. Mga tahanang luho ang kuryente at pribilehiyo ang mainit na tubig. Dito, ang lamig ay hindi klima: isa itong tauhan. Hinuhubog nito ang mga tao, hinuhulma ang mga gawi, ipinapataw ang katahimikan. Ang buhay ay binubuo ng imposibleng mga distansiya, mabigat na trabaho, at pag-iisang humuhukay nang malalim at nagbabago sa paraan ng ating pagsasalita, pagmamahal, at pananatiling buhay.

Dala ng mga katutubong komunidad ang ilang siglo ng tradisyon. Ang mga babae ang mga batong-panulok: pinananatili nila ang tahanan, pinalalaki ang mga anak, at pinagbubuklod ang komunidad. Ngunit hindi sila ang tinig. Kadalasan, wala silang puwang upang ibahagi ang kanilang tinitiiis.

Sa mga lungsod—Anchorage, Fairbanks, Juneau—mas mabilis ang takbo ng mundo, ngunit nananatiling pareho ang pag-iisa. Dumarating ang mga babae na naghahanap ng trabaho, kalayaan, kinabukasan. Marami ang nauuwing nilalamon ng mga suburb, ng mga shift sa mga kompanya ng langis, ng masasamang relasyon, ng katahimikan ng mga institusyon.

Sa Alaska, kapag bumagsak ang isang babae, walang inaabot ang tunog. Tinatakpan ng lamig ang lahat. At ang naglalaho ay nananatiling naglaho.

Ang Babaeng Taxi Driver

Sapat na ang biyahe mula sa airport hanggang sa hotel. Apatnapu't limang minuto sa nagyeyelong daan, at isang apatnapung-taong-gulang na balo ang hindi tumigil sa pakikipag-usap sa akin kahit isang segundo. Laging ganito sa Alaska: namumuhay nang mag-isa ang mga tao, ngunit kapag may nakilala silang nakikinig, nagbubukas sila na para bang huling araw na nila.

Napagpasyahan kong sa buong paglalakbay na iyon ay magiging manunulat ako. Walang posisyon, walang kompanya, walang pagsubok. Nanatili akong hindi kilala, dahil ang totoo, hindi ko rin talaga alam kung ano ang hinahanap ko. Alam ko lamang na may nagbabayad sa akin upang maunawaan ang isang bagay na hindi nila sinasabi. Nagsimula siya sa karaniwang mga tanong: edad, trabaho, kung may asawa ako, kung may mga anak ako. Simple lang ang sagot ko: "Engaged ako."

Napahalakhak siya. At ang tawa, sa Alaska, ang pasaporte patungo sa tiwala ng isang babae. Sa sandaling iyon, nasa loob na ako ng kanyang mundo.

Dumating kami sa hotel. Pumarada siya at naghanap ng dahilan upang ihatid ako sa aking kuwarto dala ang aking maleta. Agad kong naunawaan ang isang bagay: kapag may gusto ang isang babae, hindi siya humihingi. Kinukuha niya.

Iyon ang unang tanda na kailangan kong mag-ingat. Hindi iyon mapanganib, iyon ay paggalang: ang isang babaeng nagmamaneho nang mag-isa sa gabi sa Alaska ay hindi aabot sa apatnapu malibang natuto siyang bumasa ng mga lalaki nang mas mahusay kaysa sa sinuman.

Nanatili kaming magkaibigan. Nagsusulatan pa rin kami hanggang ngayon. Humihingi siya ng payo, at sa bawat pagkakataon ay

inuulit niya ang parehong pangungusap:

“Nasa iyo ang solusyon sa problema ng lahat, pero wala kang problema para sa sarili mo. Mga pagkakataon ang mayroon ka.”

Isang babaeng nagmamaneho sa nagyeyelong lamig upang mabuhay. At hindi kailanman tumigil sa pag-unawa sa iba nang higit kaysa sa pag-unawa nila sa kanya.

Ang Babaeng Pulis sa Hangganan

Lumabas ako para maglakad sa umaga. Lagi kong ginagawa ang iisang bagay kapag naglalakbay: iniiwan ko sa hotel ang aking mga dokumento at pitaka, at ang business card lamang ng hotel ang dala ko. Ugali ko na iyon sa loob ng maraming taon.

Pinagmamasdan ko ang mga bahay, ang lamig, ang katahimikan ng Alaska nang, nang walang babala, dumating ang dalawang kotse ng pulis. Dalawang babaeng opisyal ang mabilis na lumabas, hinarangan ang trapiko, naglatag ng dilaw na tape, at kinordonan ang isang lugar na para bang may naganap na pagpatay.

Nakatayo ako roon at nanonood, ngunit pagkaraan ng ilang segundo ay inutusan ako ng isa sa kanila na manatili kung nasaan ako. Gusto nila akong tanungin bilang saksi.

Saksi sa ano?

Wala akong nakita. Isa lamang akong lalaking naglalakad.

Ganito ang “kaso”: may isang asong namatay sa pagkasakal. May nagpakain sa kanya ng hot dog nang walang tubig. Sa Alaska, krimen din ito.

Sa sandaling iyon, akala ko’y napadpad ako sa isang set ng pelikula. Ngunit totoo iyon. Alaska iyon. At naroon ako.

Tinulungan nila akong sumakay sa kanilang kotse at ibinalik ako sa hotel upang kunin ang aking mga dokumento. Ang isa sa dalawa ay mahusay magsalita ng Pranses at nagsimulang magtanong sa akin sa wikang iyon.

Patay na ang aso. Kailangang mahanap ang may sala. Naroon ako, kaya bukas ako sa pagtatanong.

Sinabi kong mahal ko ang mga hayop. Na may dalawa ako sa Italya. At iyon, sa di-maipaliwanag na lohikang iyon ng Hilagang Amerika, ay sapat na upang ituring akong “hindi suspek.”

Lumuwa ang tensiyon. Naglaho ang mga pormalidad. At dumating ang isang paanyaya sa hapunan.

Ang babaeng pulis, nang wala na sa uniporme, ay may apoy na hindi mo aasahan sa gitna ng yelo. Kalimutan ang mga stereotype tungkol sa mga babaeng Mehikana o Espanyola: mainit ang mga babae ng Alaska para mabuhay, hindi para maglaro.

Simple, tuwiran, at walang pagpapanggap ang hapunan. Pinatawa siya ng mga biro ko na para bang ilang taon na siyang hindi tumatawa nang ganoon. Dito, sa ganoong kalalayong lugar, bihirang kalakal ang tawa.

Sa huli, nagpaalam kami nang walang pangako o inaasahan. Isang bagay lamang ang natira, matatag at matalim:

Katahimikan.

Iyong uring laging dumarating pagkatapos ng bawat kuwento sa Alaska. At mas mabigat ito kaysa sa yelo.

Ang Dalagang Taga-unibersidad

Itinanong ko sa hotel kung nasaan ang aklatan. Para sa akin, lagi itong naging perpektong lugar: katahimikan sa loob, mga salita sa labas. Isang lugar kung saan isinusuot ng mga tao ang kalmado, para lamang bumalik sa dati nilang sarili sa sandaling lumabas sila sa pinto.

Napansin ko agad si Elga—ang sekretarya. Nakasuot siya ng moderno at pulang-gilid na salamin. Isang detalye na, sa isang babae ng Hilaga, ay naghahatid ng istilo, karakter, at natural na pang-akit. Inanyayahan ko siya sa isang coffee break. Hindi na siya nag-isip pa: ikinandado niya ang aklatan at umalis kami.

Narating namin ang hintuan ng bus, ngunit kaaalis lamang ng bus namin ilang minuto bago iyon. Isang tawag na hindi kailanman natuloy. Isang naiwang tren. Isa sa maliliit na lamat na nagiging pagkakataon.

Hindi siya nawalan ng loob. Kinapitan niya ang braso ko na para bang ilang taon na niya akong kilala at dinala ako sa kanyang tahanan. Gumawa siya ng English tea, biskuwit, isang simple, halos pambatang pagtanggap. Ako ang Italyanong napadaan doon nang nagkataon, siya ay isang batang estudyante ng unibersidad na naghahanap ng isang piraso ng kinabukasan. Sa maliit at maayos na salang iyon ay naunawaan ko ang isang bagay: ang kabaitan, sa Alaska, ay isang maikling kilos. Isang agarang gawa. Hindi ito pormalidad: pangangailangan ito.

Naghahanap siya ng asawa. Hindi niya iyon sinabi, ngunit halata iyon sa bawat kilos niya. Ginawa ko ang tanging bagay na tunay kong alam gawin: binigyan ko siya ng ilang payo. Hindi ako ang dapat na humawak sa kanyang kamay. Isinilang ako sa mundo

upang magbigay, hindi upang kumuha. At hindi iyon ang panahon ko.

Pagkaraan ng tatlong taon, nakatanggap ako ng email. Isang larawan. Siya, may kargang sanggol. At iisang pangungusap:

“Ipinangalan ko siya sa iyo.

Hindi dahil sa pag-ibig. Dahil sa paggalang.”

Sa isang bansang tinatakpan ng hamog na nagyeyelo ang lahat, minsan sapat na ang isang maliit na kilos upang mag-iwan ng markang hindi kailanman natutunaw.

Ang Maybahay

Napagtanto kong sumusuko na ako sa aking diyeta. Ayos lang ang kumain nang isang beses sa isang araw kapag naglalakbay, pero hindi sa lugar na gaya ng Alaska, kung saan inuubos ka ng lamig nang hindi humihingi ng pahintulot. Nagpasya akong lumabas sa restawran at pumunta sa palengke. Iyon ang pinakalohikal na pasya: kumain nang maayos at mas mapagmasdan ang mga taga-roon.

Sa mga supermarket sa probinsiya, naiintindihan mo ang lahat: kung paano sila manamit, magkano ang ginagastos nila, kung paano nila tingnan ang kanilang mga anak, kung paano nila hinaharap ang pagod. Ito ang pinakatapat na vitrina ng lungsod.

Dumampot ako ng isang pakete ng Italyanong prosciutto at kaunting buffalo mozzarella—isang bihirang luho sa nagyeyelong lamig na iyon—nang bumangga sa tagiliran ko ang isang punong-punong shopping cart. Sa unang tingin, akala ko’y aksidente. Ngunit sa karanasan ko, walang ginagawa ang mga babae nang “hindi sinasadya.” Lagi nilang alam kung saan sila papunta.

Tumingin siya sa akin at nagsabi, “Prosciutto at mozzarella... Italyano ka siguro?” Naintindihan niya ang lahat sa loob ng isang segundo: ang nasyonalidad, ang panlasa, pati ang elegansiya ng binili.

Rose ang pangalan niya, limampu’t anim na taong gulang.

Nakatira siya kasama ang kanyang anak na babae, ang kanyang manugang, at dalawang apo. Sila ang kanyang ligaya at ang kanyang pasanin. Ang uri ng babaeng nagpapanatiling nakalutang sa isang bahay at walang sinumang nakapapansin.

Iminungkahi kong magkape kami sa isang kalapit na café. Tinanggap niya nang walang pag-aatubili. Tinapos niya ang pamimili, inilagay iyon sa kotse, at nagmaneho pabalik sa akin.

Nakaupo sa mesa, nagsimula siyang magsalita. Nang marami. Nakinig ako. Hindi ako sumabad. Minsan, ang pinakamalakas na salita ay ang katahimikang hinahayaan mong gamitin ng iba.

Sa isang punto ay ngumiti siya at nagsabi: “Italyano, pag-ibig, nanay, pizza, spaghetti...” Ang karaniwang pangungusap na binuo sa mga stereotype, ngunit may tunay na lambing. Naisip ko kung nabasa na kaya niya ang isa sa mga aklat ko.

Pagkatapos ay sinabi niya: manunulat siya. At bumili siya ng isang akda ko, na inilathala sa ilalim ng isang sagisag-panulat. Mabuti na lang: hindi niya ako nakilala.

Nagpatuloy siya sa pagkukuwento sa akin tungkol sa kanyang buhay, ang bahay na punong-puno, ang mga araw na pare-pareho, ang takot na may kulang sa kanyang mga apo, ang pagmamahal na hindi maipahayag dahil tila halata na.

Nang sa wakas ay tumigil siya, tumingin siya sa mga mata ko. Isa iyon sa mga tinging nagsasabi nang higit pa sa isang libong salita.

Ito lamang ang sinabi ko sa kanya: “Bibilhin ko ang aklat mo bukas.” At pagkatapos ay ipadadala ko sa iyo ang review.”

Naantig siya. Bahagyang nanginig ang kanyang tinig: “Salamat. Hindi mo alam kung gaano kalaki ang naramdaman ko sa pagkakakilala sa iyo. Napakaelegante, napakagalang na tao... Ganyan ba ang lahat ng Italyano?”

Sumagot ako gaya ng lagi kong isinasagot: “Tingnan mo ang mga kamay at paa. Doon mo mauunawaan kung saan talaga nanggaling ang isang tao.”

Ngumiti si Rose. Iyon ang ngiti ng isang babaeng hindi nakikita na, sa loob ng isang hapon, ay tumigil sa pagiging hindi nakikita.

Epilogo – Alaska

Hindi ka tinatanggap ng Alaska, hindi ka rin itinatakwil. Pinagmamasdan ka nito. Sinusukat ka nito. Pinananatili ka nito sa pananabik hanggang malaman nito kung sapat ang iyong katapatan upang manatili pa ng isang araw o sapat ang iyong katinuan upang umalis.

Sa estadong ito, ang distansiya ay hindi heograpiko: pantao ito. Namumuhay ang mga tao sa mga katahimikang ilang segundo lamang, ngunit dito ay nagiging mga buwan. Ang pag-iisa ang kanilang katutubong wika. At ang mga babae ang pinakamahusay magsalita nito. Nakakita ako ng apat na babae sa apat na magkakaibang papel, at iisa ang pagkakapareho nilang lahat: wala silang hinihintay na sinuman.

Nagmamaneho ang taxi driver upang hindi tumigil. Kinokontrol ng babaeng pulis ang isang mundong hindi makontrol.

Naghahanap ang estudyante ng unibersidad ng kinabukasan sa isang lugar na umaagaw sa kasalukuyan. Inaalalayan ng maybahay ang isang buong bahay nang walang sinumang nakakakita sa kanya.

Sa Alaska, hindi humihingi ang mga babae. Kumikilos sila.

Isa itong lugar kung saan maikli ang buhay, mahaba ang gabi, at hindi kailangan ng katotohanan ng mga manonood.

Pagninilay – Alaska

Itinuro sa akin ng Alaska ang isang bagay na simple at mabangis: ang mundo ay hindi nahahati sa mga lalaki at mga babae.

Nahahati ito sa mga nagpapasan ng bigat at sa mga nagpapapasan nito sa iba.

Sa estadong ito, sila ang nagpapasan ng bigat.

Hindi ako nakakita ng kahinaan. Nakakita ako ng dangal. Nakakita ako ng kalmadong hindi nagmumula sa kapayapaan, kundi sa pagkasanay sa bagyo. Nakakita ako ng mga babaeng hindi nagrereklamo dahil alam nilang kung gagawin nila iyon, walang makikinig.

Ang mga babae ng Alaska ay hindi nakikita hindi dahil wala sila. Hindi sila nakikita dahil walang sinumang tumitingin sa kanila nang sapat na katagal upang tunay silang makita.

Mga ina silang walang oras, mga manggagawang walang iskedyul, mga tagapag-alagang walang manonood. Bahagi sila ng lipunang hindi humihingi ng palakpak. At hindi kailanman hihingi.

Hindi ikinukuwento ng mga babae ng Alaska ang kanilang mga karanasan. Kaya ako ang gumagawa niyon ngayon.

ARIZONA

Ang Arizona ay isang bukas na sugat sa disyerto. Isang kalawakan ng alikabok, mga canyon, at mga katahimikang hindi lumalapastangan kundi humahatol. Dito, ang araw ay hindi mainit. Nanununog ito. At ang gabi ay hindi malamig. Naghahati ito.

Isa itong estado sa hangganan, kung saan bawat daan ay may dalang suspek. Mga imigrante, mga ahente ng border patrol, mga katutubong tribo, mga beterano, mga trak driver, mga babaeng walang asawa, mga wasak na pamilya: lahat ay naghahalo-halo sa isang init na walang patawad.

Mukhang moderno ang mga lungsod, ngunit sa sandaling lumabas ka sa hangganan nito ay madarama mo ang katotohanan: ang Arizona ay disyerto, pagkaubos ng populasyon, droga, banggaan ng mga kultura, mga katutubong ugat na hindi kailanman namamatay at isang pag-iisang walang abot-tanaw.

At ang mga babae? Dito, namumuhay sila sa mata ng bagyo: sa pagitan ng mga hangganan at pagkakakilanlan, sa pagitan ng pananatiling buhay at pagmamalaki, sa pagitan ng karahasan at kalayaan.

Ang babae ng Arizona ay maaaring maging kahit ano: – Katutubong Hopi o Navajo– Imigranteng Mehikana– Nag-iisang ina mula sa isang ghost town– Opisyal ng border patrol– Nars sa mga reserbasyon– Estudyante sa Phoenix na nangangarap tumakas.

Ngunit sa bawat papel, iisa ang pasanin: lumaban nang hindi makatigil.

Ang Babaeng Pulis sa Hangganan, 38 taong gulang

Ang pakikipagtagpo sa mga tagapagpatupad ng batas, saanman sa mundo, ay laging pagsubok sa lipunang kinaroroonan mo. Lagi ko itong naranasan bilang tuwirang pakikipagharap sa teritoryo, sa mga tuntunin nito, sa mga hangganan nito, sa mga multo nito.

Nang hapong iyon, umupa ako ng kotse upang makadama ng kalayaan at pagsasarili. Kumbinsido akong akin ang daan. Ngunit sa Amerika, ang daan ay hindi kailanman sa iyo. Ikaw ang may utang dito.

Nagmaneho ako nang apat na oras nang walang tigil. Pagkatapos ay lima. Walang patawad ang disyerto ng Arizona: walang-katapusang mga canyon, nakapanginginig na katahimikan, mga milyang pare-pareho ang hitsura.

At pagkatapos ay nakita ko ito. Isang kotse ng pulis na kumikislap ang mga ilaw. Utos na huminto.

Isang babae ang bumaba. May malinaw siyang mukhang Mehikana, matinding itim na mga mata, maitim na buhok na nakatali sa likod, mapupulang labi. Madidilim na Ray-Ban, at isang katawang tila inukit mula sa disyerto mismo. Nang hindi nag-iisip, sinabi ko sa kanya:

“Tumakas po ba kayo sa isang beauty pageant?”

Hindi siya nagpahipo kaninuman. “Huwag kang magpatawa. Ilabas mo ang mga papeles, o aarestuhin kita.”

Napakalinaw ng isip. Nakamamatay. Propesyonal.

Iniabot ko sa kanya ang lahat. Ang karaniwang mga tanong: bakit ako napakalapit sa hangganan, saan ako nanggaling, bakit ilang oras na akong nagmamaneho nang tuwid. “Hindi ko masasabing

namimitas ako ng kabute,” sagot ko. “Gusto kong makita ang tunay na Amerika, iyong hindi mo makikita sa mga aklat.” Pinababa niya ako sa kotse. Sinuri niya ang lahat. Pagkatapos ay pinag-aralan niya ako. “Bakit wala kang alak? Bakit hindi ka naninigarilyo?” “Dati akong rugby player. Isa na lang sa mga bisyo ko ang natira.” “Pagkain?” sabi niya. “Ang gusto ko ay hindi nakakain. Maaari lamang itong mahalin.” “Ang aso?” tawa niya. “Hindi.” Naninigas siya. Napagtanto niyang lumalampas na ako. Mapanganib na lupain iyon: nasa kanya ang kapangyarihan, ang awtoridad, at pati isang ugaling hindi humihingi ng pahintulot. “Kaya mo bang malaman kung ano ang maaari mo lamang mahalin?” tanong niya. “Siyempre. Ang pinagmulan ng lahat, ang lumikha sa atin, ang nagpapanatili sa ating buhay, ang nagdadala sa atin pasulong.” “Sino?” “Ang babae. Hindi po ba ninyo naintindihan?” Hindi siya sumagot. Ibinalik niya sa akin ang mga dokumento. “Bumalik ka. Hindi ito ang landas mo.” Sumunod ako. Iyon ang pinakamatalinong gawin. Pagkatapos ay dumating ang gabi.

At nang alas-diyes, sa lobby ng aking hotel, nakita ko siyang pumasok. Pangkaraniwang damit. Parehong tingin. Parehong lakas. Isang babaeng alam na alam kung ano ang gusto niya.

Lumapit siya. “Puwede ba akong uminom?”

“Hindi,” sagot ko. At tumayo ako.

Hinawakan niya ang braso ko. “Bakit ka aalis?”

Tumingin ako sa mga mata niya at sinabi ang totoo:

“Ang pagtakas sa panganib ay hindi karuwagan. Sentido komun iyon.”

At umalis ako.

Ang Babaeng Navajo

Nang umagang iyon, tinanghali ako ng gising. Magsasalita ako sa campus mamaya, bilang panauhing tagapagsalita. Dinampot ko ang aking bag sa trabaho, bumaba sa paradahan, at sumakay sa unang bus na may markang “Campus.” Isang simple, hangal, inosenteng pagkakamali.

Pagkaraan ng isang oras, wala pa rin akong nakikilala. Ibang mga daan, ibang mga tanawin, at walang bumababa. Pagkatapos ay huminto ang bus. Dulo ng ruta.

Reserbasyong Navajo.

Kinabukasan pa aalis ang susunod na bus. Walang telepono, walang kontak, walang paraan upang abisuhan ang mga kasamahan. Kailangan kong magpakita kinabukasan at ipaliwanag ang hindi pagkakaintindihan. Nangyayari iyon. Hindi nagbababala ang buhay.

Sa sandaling pumasok ako sa reserbasyon, niyakap ako ng pinuno ng mga Indian na parang kamag-anak na bumabalik pagkaraan ng maraming taon. Ipinakilala niya ako sa kanyang asawa, anak na babae, at malalapit na kamag-anak. Inilibot nila ako, inalok ako ng inumin, at kaswal na sinabi:

“Magdaraos kami ng pista para sa iyo ngayong hapon.”

Iba ang hinihintay nila. Napadpad lamang ako roon nang nagkataon. O kung minsan ay dumarating ang tadhana na nagkukunwaring pagkakamali. Ngumiti ako. Tinanggap ko. Hinayaan kong ang disyerto ang magpasya.

Karne ng bufalo. Mga keyk na gawa sa dugo. Patatas, sili, at sibuyas. Beer at alak nang walang pagpipigil. Tradisyonal na kasuotan sa lahat ng dako. Nagliliyab ang apoy. Ang mabagal na

mga tambol. At ang anak na babae ng pinuno, na isinusuot sa akin ang isang sombrero may puting balahibo.

Isa siyang tunay na Navajo. Tahimik. Maasikaso. Sanay na makita ang lahat at walang sabihin. Isa sa mga babaeng lumalaki sa gitna ng tradisyon, ng trabaho, ng mga sugat sa tahanan na walang nag-uulat, at ng isang pagkakakilanlang hindi namamatay kahit sa ilalim ng semento.

Nagpatuloy ang pista hanggang hatinggabi. Mga eksenang nakita ko sa mga pelikula ni John Wayne, ngunit baligtad: hindi sila ang mga mananalakay. Sila ang mga nakaligtas.

Pinatulog nila ako sa tolda ng pinuno, nakahiga sa mga balat ng bufalo. Walang damit. Isang sinaunang ritwal. Tinanggap ko. Hindi ako naroon upang kalabanin ang isang mundong tumanggap sa akin. Pagkaraan ng ilang sandali, pumasok ang anak na babae ng pinuno. Gayundin ang ayos. Walang salita. Presensiya lamang.

Pagkatapos ay dumating ang pinuno at ang kanyang asawa, bawat isa sa kani-kanilang balat, bawat isa sa kani-kanilang puwesto. Tiningnan nila ang kanilang anak. At tiningnan nila ako. Masaya. Payapa. Na para bang nasa tamang lugar ang lahat.

Kinaumagahan, naghanap ako ng banyo. Itinuro niya ang isang talahiban at isang ilog.

Sinubukan kong maghugas sa ilog, ngunit malabo ang tubig at puno ng isda. Pumasok ako sa talahiban. Mukhang walang tao.

Nagkamali ako.

Sa sandaling pumuwesto ako, dalawang Indian ang lumabas na may hawak na diyaryo, na para bang iyon ang pinakanormal na bagay sa mundo. Pagkatapos ay isang ikatlo. Pagkatapos ay isa pa.

Ang buong nasyon ay dumudumi sa iisang tubuhan.

At akala ko'y nag-iisa ako.

Paalis na ang bus pabalik sa sibilisasyon. Hindi ko iyon puwedeng mapalampas.

Pinigilan ako ng anak na babae ng pinuno. May pag-aalinlangan sa kanyang mga mata. "Makikita pa ba kita?"

Ibinigay ko sa kanya ang aking laptop. Isang paraan upang manatiling magkaugnay. Isang pagkakataon.

Ngunit hindi kailanman dumating ang ugnayang iyon.

Dahil ang katahimikan ng mga Indian ay hindi kawalan. Kasaysayan ito. Batas ito. Alaala itong hindi naghahanap ng kumpirmasyon.

Ang Nars ng Ghost Town – 45 taong gulang

Nagsimulang magloko ang thyroid ko. Hindi ako kumakain, pero tumataba ako. Klasiko.

Sinubukan ko ang botika: walang reseta, walang gamot. Sinubukan ko ang mga supermarket: walang over-the-counter na bersiyon. Ang ospital na lamang ang natitirang pagpipilian.

At doon ko siya nakilala.

Conchita.

Nars. Apatnapu't limang taong gulang. Nakatira siya sa mga inabandonang lugar ng Arizona, kung saan mabigat ang init na parang sumpa at puno ang gabi ng mga overdose, malalayong sirena, at mga bakanteng bahay. Sa mga ghost town, naglalaho ang mga tao kahit buhay pa.

Tumingin siya sa akin. Araw-araw ay nakakakita siya ng mga desperado, mga adik sa droga, mga sugatan, mga wasak na pamilya. Ang isang tulad ko—dayuhan, naka-amerikana, magalang, at naroon lamang para sa gamot sa thyroid—ay wala sa listahan ng mga agarang problema.

Gayunman, isang di-malampasang harang ang pamamaraan. Nagbibigay ang Obamacare ng pangangalaga sa lahat, oo, ngunit kung naka-confine lamang sila sa ospital.

Hindi ako dapat ma-confine. Kailangan ko lamang magpatuloy sa pamumuhay.

Hindi ako nagpumilit. Hindi na kailangan. Sinabi ko lamang sa kanya na nakatuloy ako sa kalapit na hotel. Iniwan ko sa kanya ang pangalan ko: Ferdinando. Wala nang iba.

Umalis ako. Nang gabing iyon, bandang hatinggabi, tumunog ang telepono ng hotel. Tinanong ako ng receptionist kung papayagan kong umakyat ang isang ginang o kung mas gusto kong bumaba sa lobby.

Pinili kong bumaba.

Naroon si Conchita. Nakasibilyan. Walang uniporme, walang papel na ginagampanan.

“Puwede ba tayong mag-usap?” tanong niya. Tumango ako.

Pumunta kami sa isang kalapit na pub. Magkaharap kaming nakaupo, inabot niya ako sa ilalim ng mesa at iniabot ang isang maliit na puting sobre. Nasa loob ang mga gamot ko. Ipinasa niya ang mga iyon gaya ng pagpapasa ng droga sa mga adik. Sa parehong pag-iingat, sa parehong panganib, sa parehong paglilihim.

Hindi ko naintindihan kung bakit niya iyon ginawa. Wala akong hiniling sa kanya.

Naintindihan ko lamang iyon nang magsalita siya.

“Hindi dahil sa gamot,” sabi niya. “Dahil sa paraan ng paghingi mo. Ang pakikitungo. Ang asal. Ang istilo.”

Tumingin siya sa mga mata ko. Ang isang babaeng ginugugol ang kanyang mga araw sa gitna ng mga sigaw, mga emerhensiya, karahasan, at kahirapan ay agad na nakakikilala sa mga ayaw kumuha, kundi gusto lamang mabuhay.

“Hindi ko ito ginagawa para sa lahat,” dagdag niya. At alam ko iyon.

Sa gitna ng isang disyertong puno ng kawalan, isang babaeng hindi nakikita ang nagpasyang naroon siya.

Ang Dalaga ng Tucson – 22-taong-gulang na Imigrante

Nang hapon, nanabik ako sa isang bagay na matamis. Hindi iyon gutom, iyon ay kakulangan ng pagmamahal, at alam ko iyon. Ang pinakasimpleng lunas ay umupo sa isang restawran at umorder ng isang bagay na matamis.

Dumating agad ang serbidora. Maliit, balingkinitan, marupok ang katawan ngunit maliksi ang kilos. Mukha siyang kapatid na babae ni Speedy Gonzales na naka-palda: dumudulas siya sa pagitan ng mga mesa na para bang nag-aapoy ang kanyang mga bukung-bukong.

“Ilang taon ka na?” tanong ko sa kanya.

Hindi man lang niya tiningnan ang notepad. Tinitigan niya ako nang masama.

“Ano’ng pakialam mo? Kumain ka, magbayad, at umalis. At kung gagambalain mo ako, tatawag ako ng pulis.”

Dalawampu’t dalawang kilo ng katawan. Dalawampung tonelada ng ugali. Purong dinamita sa isang garapong salamin.

Agad na lumabas ang may-ari, humihingi ng paumanhin. Nakita niya ang lahat. Wala akong ginawang masama, ngunit hindi siya ang uring nag-aanalisa: tumutugon siya.

Ikinuwento niya sa akin ang kanyang kuwento. Dumating siya mula sa Mehiko nang walang anuman: walang pera, walang pamilya, walang matibay na dokumento, walang katiyakan. Nagsisilbi siya sa mga mesa upang mabuhay at umaasa sa isang kinabukasang bihirang ialok ng Arizona.

Nagmamadali siya. Lahat ng pagmamadali sa mundo. At ang pagmamadaling iyon ang kanyang hangganan.

Humingi ako ng panulat at papel. Sumulat ako ng isang liham. Walang romantisismo, walang ilusyon: katotohanan lamang. Iniwan ko iyon para sa kanya sa pamamagitan ng may-ari, na tumango gaya ng pagtango sa isang taong nagpapakita ng paggalang.

Kinabukasan ay dumaan ako sa lugar. Hindi ako pumasok. Gusto ko lamang magmasid.

Bigla kong narinig ang mabibilis na yabag sa likod ko. Isang hampas sa aking likod.

Lumingon ako.

Siya iyon.

Ang hapis na mukha, ang mga balisang mata, ang kapos na hininga.

“Dalawampu’t dalawang taon na ako,” sabi niya.

“At saan ka ba natutulong, putang ina? Buong gabi kitang hinahanap. Kahit ang pulis, hindi alam kung nasaan ka.”

Tiningnan ko siya. Siya pa rin ang dalagang iyon noong nakaraang gabi, ngunit walang baluti. Isang bata sa isang mundong lumalamon sa mga adulto.

Nagpaalam ako sa kanya. At umalis ako. Hindi dahil sa kawalang-pakialam. Dahil sa paggalang. Dahil may mga karupukang hindi dapat hipuin: kailangan mong hayaan silang umalis.

Epilogo – Arizona

Ang Arizona ay hindi tanawin: isa itong hangganan. At ang mga hangganan ay hindi tinatawid. Hinaharap ang mga ito.

Sa estadong ito, ang init ay hindi temperatura: hatol ito. Ang disyerto ay hindi espasyo: pag-iisa ito. Hindi namumuhay ang mga tao, lumalaban sila.

Nakakilala ako ng apat na babae at iisang salita ang taglay nilang lahat: pananatiling buhay. Ang babae ng border patrol, armado hanggang ngipin ngunit kasing-iisa ng disyertong binabantayan niya. Ang babaeng Navajo, anak ng isang lupang walang patawad at ng isang alaalang hindi kailanman gumagaling. Ang nars ng mga ghost town, na nagpapagaling ng mga buhay nang hindi nakikita at nagliligtas sa mga wala nang natitira. Ang imigranteng serbidora, dalawampu’t dalawang taon ng galit at karupukan, nakikipagdigma sa isang mundong mas malaki kaysa sa kanya.

Apat na magkakaibang landas. Iisang disyerto sa loob.

Sa Arizona, hindi naghihintay ng kinabukasan ang mga babae: hinahanap nila ito nang buong lakas. At kapag hindi nila ito

natagpuan, patuloy silang naglalakad. Dahil ang paghinto ay nangangahulugang paglalaho.

Tinatawid ng mga lalaki ang estadong ito upang makita ang mga canyon. Tinatawid ito ng mga babae upang maiwasan ang kamatayan. At ginagawa nila ito nang tahimik, nang walang hinihingi kaninuman.

Pagninilay – Arizona

Isang bagay ang itinuturo sa iyo ng disyerto: walang nakaliligtas nang mag-isa.

Gayunman, ginagawa iyon ng mga babae ng Arizona. Araw-araw. Gabi-gabi. Sa isang klimang nakapanghihina ng hininga at isang lipunang humihingi sa iyo na maging malakas kahit hindi mo kaya.

Sila ang mga babaeng walang oras para magreklamo. Wala silang oras para mangarap. Wala silang oras para magkamali.

At ako, muli, ay ginawa ang lagi kong ginagawa: nakilala ko sila, pinagmasdan sila, nakinig, at pagkatapos ay hinayaan silang umalis. Dahil ang paggalang ay nagmumula rin sa hindi pagpipigil. Ipinaalala sa akin ng Arizona na may mga buhay na hindi humihiling na maunawaan: humihiling lamang sila na huwag balewalain.

At hindi ko sila babalewalain. Kailanman.

ARKANSAS

Ang Arkansas ay isang mabagal na kurba sa pagitan ng mga burol, mga ilog, at mga bahay na kahoy na lumalangitngit. Isa itong estadong hindi gumagawa ng ingay dahil ang ingay ay makaaakit

ng di-kanais-nais na pansin. Dito, hinubad ang lahat hanggang sa buto: paggawa sa bukid, mga minang nakalimutan, mga pamayanang nakahiwalay, mga purok kung saan ang kahirapan ay hindi isang yugto kundi isang pamana.

Ito ang Amerikang nabubuhay sa labas ng mapa. Ang yaman ay nasa Kanluran. Ang modernidad ay nasa Hilaga. Ang iba ay naiiwan dito: ang mga walang ibang mapagpilian.

Ang mga babae ng Arkansas ang nagbubuklod sa kung ano ang natitira: mga pamilyang hindi matatag, mga bahay na gumuguho, mga asawang wala o labis na pagod sa trabaho. Ang babae ng Arkansas ay maagang lumalaki, maagang nag-aasawa, at maagang tumatanda.

Siya ay: – isang inang buong-panahon – isang nars na walang lisensiya – isang sikologong pinilit lamang – isang tagaluto, tsuper, tagapagturo – isang manggagawang kulang ang sahod sa mga supermarket, sa mga bukid, sa mga murang klinika.

Ngunit hindi doon nagtatapos. May isa pang mukha ang Arkansas: malupit, nakatago, binubuo ng mga trabahong nagbibigay ng kapangyarihan ngunit kumukuha ng buhay. Siya rin ay: – isang kawani ng koreo na alam ang mga lihim ng buong bayan – isang manager ng mga lokal na kompanya, walang bonus at walang luwalhati, stress lamang – isang opisyal ng buwis at kita, kinatatakutan ngunit binabalewala, dinudurog ng mga papeles at mababang sahod – isang ahente ng FBI na inilipat dito bilang parusa o para sa proteksiyon, sapilitang pinatahimik – isang teknisyen ng patubig, na tinitiyak ang tubig sa isang pamayanang ni hindi alam ang kanyang pangalan – isang manggagawa sa isang kompanya ng gamot, kung saan ipinapangako ang lunas ngunit nakapapagod na mga shift ang iniaalok

Ang pananampalataya ay isang angkla. Ang pagpapagal ay araw-araw. Ang pag-iisa ay karaniwan.

Dito, hindi naghahanap ng paglaya ang mga babae: naghahanap sila ng pahinga. At madalas ay hindi nila ito natatagpuan.

Ang Kawani ng Koreo – 48 taong gulang

Sa Arkansas, ang tanggapan ng koreo ay nasa puso ng bayan. Higit ito sa isang lugar na dinaraan ng mga sulat at pakete: umiikot doon ang tsismis, mga tseke, mga reklamo, mga panloloko, at mga pagtatapat.

Siya ang nagpapanatili ritong nakalutang. Alam niya ang lahat tungkol sa lahat. Ngunit walang nakaaalam ng anuman tungkol sa kanya.

Para sa akin, para akong bumalik sa opisina ng aking ina. Tatlumpu't limang taon sa koreo, at may mga takbo ng bagay na agad mong nakikilala: matitigas na herarkiya, tiwalang ibinibigay lamang sa iilan, perang nagpapalipat-lipat ng kamay ngunit laging kontrolado. Pumasok ako na alam ko na kung anong uri ng sagot ang makukuha ko. Ang pagiging mahuhulaan ay isang kalamangan.

Para lamang biro nang buksan ni Kriss, 48, direktora, ang pinto ng kanyang opisina. Agad niya akong tinrato na parang isang “dayuhang konsultant,” na may halong kuryosidad at kawalang-tiwala na taglay ng mga babaeng sanay na walang pinagkakatiwalaan ngunit pagod nang gawin ang lahat nang mag-isa.

Una, ipinakita niya sa akin kung ano ang kaya niyang gawin. Pagkatapos, nang may higit na tapang, kung ano ang gusto niya.

Nang malampasan ang unang hadlang, tinunaw ng pakikitungo sa pera at sa kanyang mga pang-araw-araw na kasangkapan ang natitira. Nagsimula siyang magsalita. Mahirap na ugnayan sa administrasyon, mga hadlang sa karera, mga pangakong napako, walang tigil na mga inspeksiyon, zero na pagkilala.

“Kailangan ko ng mabilis at mabisang mga solusyon,” sabi niya.

Isang pariralang Latin lamang ang sinabi ko sa kanya, ibinato na parang panunukso: “Do ut des.” Ibinibigay ko sa iyo upang ibigay mo rin.

Agad niyang naintindihan: “Ibibigay ko sa iyo ang lahat ng gusto mo, kung tutulungan mo ako.”

Sa loob ng tatlong araw, naghanda ako ng serye ng mga sulat para sa General Management. Binasa niya ang mga ito, nilagdaan din, at ipinadala. Hindi nagtagal, dumating ang patawag.

Iginiit niyang samahan ko siya bilang konsultant. Pumayag ako. Malinaw ang resulta: – paglipat mula opisyal tungong manager – dagdag-sahod – parehong tungkulin – mas kaunting kontrol.

Lumabas siya ng opisina na lumulukso sa tuwa. Problema iyon na pasan niya nang hindi bababa sa limang taon, at sa loob ng isang linggo, naglaho ito.

Kinagabihan, isinama niya ako sa hapunan.

Dumating siya na eleganteng nakabihis, iba sa kung paano ko siya nakita sa opisina. Halatang may tumulong sa kanyang maghanda: mga kasamahan, mga kaibigan, ang kanyang anak na babae. Lahat ay nakibahagi sa paglipat na iyon mula sa “pinabayaan” tungo sa “babaeng nakikita.”

Sa dulo ng hapunan, pumunta siya sa kahera upang magbayad. Bumalik siya nang hindi nakapagbayad. Pinigilan siya ng may-ari: bayad na ang kuwenta.

Binalaan ko na siya bago pa man: “Huwag kang tumanggap ng kahit isang sentimo mula sa kanya. Akin ang kuwentang ito.”

Ngumiti si Kriss. Pagkatapos ay sinabihan niya akong umalis. “Ihahatid kita sa bahay. Gusto kong ibigay sa iyo ang regalong nararapat sa iyo.”

Alam ko kung ano mismo ang nasa isip niya. Sinabi ko sa kanyang mauna na siya, na susunod ako maya-maya.

Ako naman, tumuloy sa paliparan. Umalis ako ng estado.

Pagkaraan ng tatlong araw, nakatanggap ako ng email mula sa kanya. Sinabi niyang nabigo siya sa ikinilos ko, ngunit nagpapasalamat din. Nakatagpo raw siya, sa sarili niyang mga salita, ng “isang espesyal na lalaking walang hininging kapalit sa pagbabago ng buhay ko.”

Ahente ng FBI na Naligaw ng Landas – 38 taong gulang

Galing sa Washington, sanay sa malalaking imbestigasyon, mabibigat na briefing, at mga silid na may dingding na salamin kasama ang mga lalaking nagpapasya sa buhay ng iba. Ngayon ay nasa isang istasyon siya sa labas ng isang lungsod sa Arkansas: murang droga, karahasan sa tahanan, matitigas na katahimikan. Walang silbi ang kanyang kapangyarihan. Ang kanyang pag-iisa, mayroon.

Naroon ako upang ideklara sa Embahada ang aking mga kakayahan at ang aking mga kahinaan. Karaniwang protokol.

Pumasok ako sa kanyang opisina: si Marion, 38, isang pederal na ahenteng sapolitang inilipat.

“Kailangang magtawagan tayo sa pangalan, Nando,” agad niyang sabi. “Sabihin mo: may mga kahinaan ka ba?”

“Oo. Mga babae.”

Natigilan siya. “Ano ang ibig mong sabihin?”

“Tinutulungan ko sila, minamahal ko sila kung kaya ko... at iniwan ko sila.”

“Bakit?” tanong niya. “Dahil lagi kayong ngumunguya gamit ang parehong mga ngipin, samantalang kami ay mas marami. Usapin ito ng pag-uugali: hindi lahat ay mahahawakan, hindi lahat ay mapananatili.” Gusto niyang masuri na ngayon. “Kung gayon, gawin mo rin sa akin. Sabihin mo kung bakit ako inilipat dito. Ipakita mo sa akin ang nakikita mo.”

Tatlong minuto. Hindi lalampas. Sapat na iyon para gumuho siya.

Simple ang kanyang problema: hindi niya makontrol ang kanyang mga damdamin. Sa isang ahensiyang tulad ng FBI, iyon ay isang sumpa. Pinahihina ka nito, ginagawa kang di-mapagkakatiwalaan, inaalis nila sa iyo ang mga imbestigasyon mo at ipinapadala ka kung saan wala kang magagawang pinsala.

Sinabi ko sa kanya. Walang salaan.

Noong una, tumanggi siya. Pagkatapos ay nag-isip siya nang isang segundo. At napaiyak siya. Niyakap niya ako na parang niyayakap mo ang taong nagsasabi ng totoo kapag wala nang ibang nagkaroon ng lakas ng loob na gawin iyon.

Pagkatapos ay nilagdaan niya ang mga dokumentong nagpapatunay sa aking posisyon. Lohikal na kilos iyon, ngunit

emosyonal ang kanyang lagda.

Paglabas ko, tumawag ako sa Washington. Humiling ako ng paglipat: “Ilipat ninyo ako sa Miami. Hindi ako puwedeng lumipat dito. Malaya ako roon.”

Pagkaraan ng anim na buwan, nakikipag-ugnayan pa rin sa akin si Marion. Mga tawag, mga email, at mga hiling na magkita.

Isa lagi ang sinasabi ko sa kanya: “Walang kinabukasan. Nasa ibang lugar na ako.”

Hindi siya sumuko. Nasa FBI siya. At kapag ikaw ang target ng FBI, hindi ka nila agad binibitawan.

Ang Manggagawa sa Gamot – 55 taong gulang

Nagtatrabaho siya sa isang planta na gumagawa ng gamot para sa buong bansa. Isang matinding kabalintunaan: ginagamot niya ang iba, nilalason niya ang sarili. Mabibigat na kemikal, mahihirap na shift, maskarang kalahati lamang ng proteksiyon ang ibinibigay, sahod na walang ipinagtatangol.

Walang nakaaalam ng kanyang pangalan. Lahat ay umiinom ng mga pildoras na dumaraan sa kanyang mga kamay.

Hindi planado ang pagpasok ko. Nagsimula ang lahat sa isang hapunan, pagkatapos ng Covid, nang tumatawa kong sabihin na apat na dosis ng Pfizer ang naiturok sa akin, lahat mula sa iisang batch, at ang batch na iyon ay may “Viagra variant” na nagbibigay ng permanenteng benepisyo. Isang biro. Isa sa mga biro ko.

Ngunit may nakinig sa mga katabing mesa. At kumalat ang balita sa buong bansa. Pagkatapos ay sa buong mundo.

Gusto akong makilala ng kompanya ng gamot. Para maunawaan. Para mapatunayan. Dahil sa Estados Unidos, ang magandang

ingay sa lipunan ay kayang dumoble ang presyo ng isang stock.

Dinala nila ako sa pabrika. Pagpasok ko pa lamang, 130 tao ang tumayo at pumalapak. Namumula ang mukha ko, at kumbinsido sila na ibubunyag ko na ang “lihim.”

Sinabi ko ang totoo: “Biro lang iyon.” Hindi sila naniwala.

Pinalibutan ako ng mga manager, mga executive, at mga sekretarya: bawat isa ay may gustong detalye, kumpirmasyon, kahit bahid ng teknikal na katotohanan.

Ngunit isang manggagawa, 55 taong gulang, sira ang mga kamay sa mga kemikal, baluktot ang likod sa maraming taon ng dinakikitang trabaho, ang humiling sa akin ng panayam. Dinala nila siya sa isang silid kasama ako. Pumasok siyang lugmok. Hungkag. Pagod.

Nag-usap kami nang apatnapu’t limang minuto.

Hindi tungkol sa bakuna. Hindi tungkol sa mga batch. Hindi tungkol sa mga himalang lakas.

Nag-usap kami tungkol sa buhay. Tungkol sa mga kabiguang ipinapasa bilang normal. Tungkol sa mga pangarap na ibinaon dahil walang sinuman doon ang may luho na magkaroon nito.

Isang katotohanan lamang ang sinabi ko sa kanya: “Hindi nakagagamot ang pangangarap, ngunit nakapagliligtas. At mas mura ito kaysa sa pinakamurang gamot na ginagawa ninyo.”

Umalis siyang nakangiti. Tinitigan siya ng mga kasamahan niya na parang natagpuan niya ang pangkalahatang pananggalang sa lason.

“Ano ang sinabi niya sa iyo?” tanong nila sa kanya.

Hindi siya sumagot. At hindi ko kailanman sasabihin.

Iyon ang pinakasimpleng lihim sa mundo: ang mga salita, kung alam mo kung paano ilagay sa tamang lugar, ay nagbubukas ng espasyo kung saan walang hangin.

At para sa kanya, nang araw na iyon, sapat na ang makahinga.

Ang Eleganteng Babaeng Magnanakaw – 30 taong gulang

Hindi siya nagnanakaw dahil sa likas na udyok. Nagnanakaw siya dahil hindi pinatatawad ng Arkansas ang mga isinilang na walang anuman.

Edukada siya, matalino, at nakatatatag ang kanyang kinang. Maaari sana siyang naging manager, propesor, at konsultant. Sa halip, naging anino siya: gumagalaw sa pagitan ng mga bahay, mga chat, mga pagkakakilanlan, mga pangako, at mga pagkakataong nasayang.

Nakilala ko siya online. Dumating ang isang hiling ng tulong sa Skype, malinis na profile, isang pangalang parang code: Last A. Ang tawagin siyang maganda ay isang insulto. Kulang ang salitang maganda. Ang pagiging magnanakaw ay likas. Ang pagiging tanga ay normal. Isang palaisipang perpekto ang makeup.

Humingi siya sa akin ng tulong. Ibinigay ko.

Sa loob ng isang taon, nakalikom siya ng \$14,000, lahat para sa mga pangangailangang sinabi niya. Kailanman ay walang pagkikita. Kailanman ay walang video call. Kailanman ay walang tawag sa telepono. Mga digital na sulat lamang, mga hiling na maingat na binuo, mga emerhensiyang mukhang totoo.

Iyon ang pinakamatamis na panlolokong natanggap ko kailanman.

Sa wakas, nagpasya akong hanapin siya. Little Rock. Ang lungsod nina Bill at Hillary Clinton.

Nakilala ko ang kanyang ina, si Rita. Isang mabait at nalilitong babae na hindi talaga kilala ang kanyang anak. Nang makita niya ako, hindi siya natinag; sa katunayan, humingi pa siya sa akin ng dagdag na pera, sa pagiging natural ng isang taong humihinga.

Sa sandaling iyon ko nakita ang katotohanan.

Hindi siya nag-iisa. Konektado siya sa isang grupo sa Ghana. Ibinabalik niya ang 55% ng kanyang kinikita. Isang propesyonal dahil sa pangangailangan. Tinanong ako ng lahat kung paano ako nahulog sa ganoong maruming laro. Kung paano ako naniwala. Nagbayad. Nagpatuloy. Tumanggap.

Ngunit simple ang sagot, at malinaw ito sa loob ko:

Ang mga taong ginawa upang tumulong ay hindi nag-iisip ng masama. Ang nakikita lamang nila ay ang mabuting magagawa nila, kahit ipinapakita ng mundo ang kabaligtaran.

Epilogo – Arkansas

Ang Arkansas ay hindi isang estado: isa itong mabagal na bitag. Isang sapot ng kahirapan, katahimikan, kakarampot na trabaho, at mga buhay na tahimik na kumukupas. Ang mga babaeng nakilala ko rito ay hindi humihingi ng kaligtasan. Humihingi lamang sila ng lugar na mahihingahan.

Ang Kawani ng Koreo, reyna ng lahat ng lihim ng bayan, ang tanging nais ay maibalik ang kanyang halaga. Ang Ahente ng FBI, na bumagsak mula sa itaas, ay higit na nakipaglaban sa sarili kaysa sa krimen. Ang Manggagawa sa Gamot, di-nakikita sa gitna ng mga pildoras at kemikal, ay nagligtas sa mundo habang unti-unting nilalason ang sarili. At ang Eleganteng Magnanakaw... siya

ang perpektong simbolo ng estadong ito: matalino, makinang, ngunit napilitang piliin ang landas na ipinataw sa kanya ng buhay.

Ipinakita sa akin ng Arkansas ang isang simpleng bagay: dito, nabubuhay ang mga babae sa abot ng kanilang makakaya. May mga kumakapit. May mga tumakas. May mga dumudulas sa anino dahil hindi kailanman naroon ang liwanag.

At silang lahat, sa isang paraan o iba pa, ay nananatiling wala. Hindi dahil nawawala sila. Kundi dahil walang nakakakita sa kanila.

Pagninilay – Arkansas

Sa estadong ito, naunawaan ko na ang kahirapan ay hindi isang kalagayang pang-ekonomiya. Ito ay kalagayang emosyonal, pangkultura, at pangkaisipan. Ito ang malalim na paniniwalang wala nang iba pang nararapat sa iyo. Ang mga isinilang dito ay kailangang lumaban sa isang tadhanang hindi nakasulat.

Walang kinabukasan ang babae ng Arkansas: bumubuo siya ng isa gamit ang kanyang mga hubad na kamay. Araw-araw. Sa loob ng isang lipunang nagsasalita tungkol sa pagkakataon ngunit pagkabuhay lamang ang ipinamamahagi.

May isang malinaw na bagay akong nakita rito:

Hindi bumabagsak ang mga babae.

Hinahayaan silang bumagsak.

At ang tunay na kasalanan ay hindi ang kahirapan. Ito ang kawalang-pakialam ng mga tumitingin at dumaraan lamang.

Hindi ako dumaraan lamang. Nanonood ako, nakikinig, nagsusulat. At inilalabas ko ang mga kuwentong ito mula sa

lupang ito dahil, kung hindi ko gagawin, mananatili silang nakabaon tulad ng lahat ng narito: sa katahimikan, sa alikabok, at sa kahihyan.

CALIFORNIA

Ang California ay hindi isang estado: isa itong malawakang ilusyon.

Sa mga nagmamasid mula sa malayo, ang araw nito, mga palma, sinehan, teknolohiya, karagatan, ang pangarap na Amerikano. Sa mga nakararanas nito mula sa ibaba, isa itong walang tigil na bitak: matinding yaman ilang metro lamang mula sa ganap na kahirapan, high-tech na trabaho katabi ng pag-aani sa bukid, mga saradong villa, at mga toldang plastik sa bangketa. Ito ang lugar na pinupuntahan ng mundo upang maghanap ng mga posibilidad at natatagpuan ang mga herarkiyang naisulat na.

Para sa mga babae, ang California ay isang huwad na pangako: – kalayaang mukha lamang – mga karapatang ipinagsisigawan – mga pagkakataong ipinagmamalaki.

ngunit ang patakaran ay laging pareho: kung hindi ka makasabay, maglalaho ka.

Ang mga pagkawala rito ay hindi katahimikan: mga katawan ang mga ito na iniwan ng sistema nang hindi lumilingon.

Ang Babae ng Silicon Valley – 39 taong gulang

Tinatawag nila itong “kabisera ng inobasyon,” ngunit ang Silicon Valley ay isang saradong piyudo kung saan ang kapangyarihan ay lalaki, puti o Asyano, nakabatay sa inhinyeriya, mapagkumpitensiya hanggang sa pagkahibang.

Opisyal na tinatanggap dito ang mga babae: – mga programa sa diversity – mga kodigo ng etika ng kompanya – mga panel sa pagkakapantay-pantay ng kasarian – nakangiting mga larawan sa mga taunang ulat.

Ngunit sa loob ng mga silid na mahalaga, iba ang eksena.

May dalawa siyang degree, isang master's degree, perpektong Ingles, at matataas na teknikal na kakayahan. Nagtatrabaho siya sa mga digital na produkto, datos, at plataporma. Ginugugol niya ang kanyang mga araw sa mga miting kung saan tatlong tao ang nagpapasya sa mga tunay na ideya: dalawa sa mesa, isa sa screen.

Humihingi sila ng soft skills, kakayahang mamagitan, at empatiya. Binibigyan nila siya ng tungkuling pang-koordinasyon, hindi pang-uutos. Gusto nilang naroon siya, ngunit hindi bida.

Ang pagiging ina, sa sistemang ito, ay isang anomalyang pang-lohistika. May mga benepisy, leave, suporta, pasilidad sa pagpapalamig ng itlog, daycare ng kompanya—ngunit laging may isang kondisyong hindi binibigkas: hindi ka dapat bumagal.

Kung mabuntis siya, itinuturing siyang posibleng problema. Kung hindi, nakikita siyang isang “lalaking naka-palda,” madaling palitan tulad ng lahat. Sa parehong kaso, isa siyang kasangkapan: hindi kailanman ang sentro ng pansin.

Ang mga miting sa gabi, mga “emerhensiyang” weekend, at mga tawag sa hatinggabi sa Asya o Europa ay hindi umaapekto sa iyong pribadong buhay. Ganap na pagiging handa ang hinihingi ng sistema.

Kapag bumagsak siya – burnout, pagkabalisa, insomnia, krisis ng kahulugan – laging pareho ang sagot: – yoga – mindfulness – pribadong terapiya.

Hindi kailanman isang pagbabago ng istruktura. Hindi kailanman isang tunay na muling pamamahagi ng kapangyarihan.

Ang kanyang pagkawala ay hindi pisikal: simboliko ito. Naroon siya sa bawat proseso, ngunit hindi kailanman sa huling pagkilala.

Ibinebenta ng teknolohiya sa mundo ang mga salaysay ng pagpapalakas sa kababaihan. Ngunit sa kaibuturan, ang mga babae ay nananatiling mga eksepsiyong kailangang pamahalaan, hindi mga haliging kailangang kilalanin.

Ang Migrante ng Central Valley – 28 taong gulang

Ang Central Valley ay isang bahagi ng California na hindi nakikita ng mga turista at hindi kinukunan ng mga pelikula.

Ito ang koridor ng agrikultura na nagpapakain sa kalahati ng bansa: – mga taniman ng prutas – mga gulay – mga almendras – mga ubasan – mga industriya ng pagpoproseso.

Sa tanawing ito, ang babaeng migrante ang di-nakikitang puwersang nagpapatakbo sa kadena. Nanggagaling sila sa Mexico, sa Gitnang Amerika, sa mga mahihirap na pamayanang walang tunay na mapagpilian. Marami ang walang dokumento, ang iba ay may marupok na dokumento, at lahat ay iisa ang kalagayan: ang kanilang pag-iral ay nakasalalay sa hindi paggawa ng gulo.

Nagtatrabaho siya sa mga bukid, sa mga greenhouse, at sa mga pabrika ng pag-iimpake. Nakapapagod na mga shift, baluktot na likod, matinding init, pestisidyo sa hangin, pinong at walang tigil na pagbabantay. Kaunti ang kanyang sinasabi, marami ang kanyang tinitingnan, lahat ay pinakikinggan niya.

Mababa ang sahod, madalas ay mas mababa pa sa tunay na minimum. Hindi laging naitatala ang overtime. Hindi sakop ang sick leave: ang lumiliban ay pinapalitan.

Laganap ang karahasan ngunit madalas ay hindi naitatala: – panliligalig sa trabaho – sekswal na panginigil – banta ng pagkawala ng trabaho – banta ng pagsusumbong sa mga awtoridad.

Ang magsumbong ay pagsugal sa lahat. Ang manahimik ay pagpapatuloy na may maiuwi para sa mga anak.

Ang kanyang pagkawala ay institusyonal: hindi siya lumilitaw sa mga pampublikong estadistika, wala siyang representasyon, hindi siya kasali sa mga talakayan kung saan pinagpapasyahan ang agrikultura, at hindi siya kinokonsulta kapag pinag-uusapan ang ekolohikal na transisyon o ang napapanatiling supply chain.

Siya ang babaeng humahawak sa pagkain ng isang buong bansa nang walang karapatan sa isang puwang sa opisyal na salaysay.

Ibinebenta ng California ang sarili bilang “berde,” nagmamalasakit sa kapaligiran, kalusugan, at kinabukasan. Ngunit sa mga bukid ng kanyang pusong pang-agrikultura, nagtatrabaho ang mga babae sa mga kalagayang sumasalungat sa anumang slogan.

Ang Babae ng Industriya ng Imahe – 32 taong gulang

Hollywood, mga studio ng telebisyon, mga digital na plataporma, mga ahensiya, advertising, social media. Nagtayo ang California ng isang pandaigdigang ekonomiyang nakabatay sa imahe. Sa gitna ng makinaryang ito ay ang babaeng ginagamit bilang ibabaw.

Aktres, extra, modelo, influencer, pigurang pang-likuran. Ang pangunahing pagtingin sa kanya ay hindi etikal, pangkultura, o propesyonal: estetiko ito.

May mga tiyak na kategorya ng “papel ng babae”: – batang babae para sa mga patalastas – “normal” na babae para sa mga

kampanyang pampamilya – labis na sekswalisadong katawan para sa ilang target – nakapagpapanatag na pigura para sa iba.

Ang casting ay hindi lamang pagpili: isa itong salaang pangkultura. Ito ang nagpapasya kung sino ang maipapakita, sino ang maibebenta, at sino ang maitatakwil.

Ang tahasan at di-tahasang mga hinihingi ay laging pareho: – pumasok sa isang tiyak na timbang – tanggapin ang make-up, mga retoke, mga pagbabago – umangkop sa mga iskrip na stereotipo – huwag salungatin ang nagbabayad.

Ang sinumang sumubok tumanggi sa ilang eksena o sitwasyon ay itinuturing na “mahirap.” Ang mga nagsusumbong ng pang-aabuso o pangingikil ay inihihawalay, binibigyan ng tatak, at madalas ay pinapalitan ng katahimikan.

Ang malalaking pandaigdigang kampanya ay nagsasalita tungkol sa body positivity, paggalang, pagpapalakas, at pagsasama. Ngunit sa mga pasilyo ng opisina, sa mga casting call, at sa mga miting ng produksiyon, ang tunay na pamantayan ay nananatiling luma, karaniwan, at marahas.

Ang babae rito ay labis na nakikita bilang imahe at di-nakikita bilang malayang indibidwal.

Ang kanyang pagkawala ay sikolohikal: hiwalay siya sa sarili, ginawang isang brand, pinilit na sukatin ang kanyang halaga sa mga numero: views, likes, followers, engagement.

Sa likod ng bawat perpektong mukhang nakalimbag sa isang billboard, may isang taong madalas ay halos walang kontrol sa sarili niyang representasyon.

Ang Babaeng Walang Tahanan – 50 taong gulang

Ang California rin ay may isa sa pinakamalalaking populasyon ng mga walang tahanan sa Estados Unidos.

Mga tolda sa ilalim ng mga overpass, mga pansamantalang kampo sa tabi ng mga kanal, mga taong nakatira sa mga kotse, sa mga sirang camper, at sa mga bangketang ginawang pasilyong tirahan. Los Angeles, San Francisco, Oakland, San Diego: nasa lahat ng dako ang kahirapan, nakikita at binabalewala.

Ang babaeng walang tahanan ay dobleng nakalantad: – bilang isang mahirap na babae – bilang isang marupok na katawan ng babae.

Madalas ay may kasaysayan siya ng: – mga upang hindi kayang bayaran – mga trabahong nawala – mapangwasak na mga paghihiwalay – karahasan sa tahanan – mga problemang pangkalusugan na hindi nagamot – mga adiksiyong ginagamit na pampamanhid.

Ang gabi ay hindi kailanman pahinga: ito ay pagtatanggol. Protektahan ang ilang bagay, isang sleeping bag, isang bag, isang dokumento, isang alaala. May mga serbisyong panlipunan, ngunit ang mga ito ay: – mabagal – kulang – burukratiko – kung minsan ay nakahihiya.

Ang mga babaeng walang tahanan ay lumulusot sa tumpak na estadistika: sila ang mga gumagalaw, ang mga nagpapalit ng lugar upang iwasan ang mga pag-atake, ang mga hindi pumupunta sa mga silungan dahil natatakot sila, ang mga hindi nagdadala ng kanilang mga anak sa mga serbisyo sa takot na kunin ang mga ito sa kanila.

Ang kanyang pagkawala ay moral: nakikita siya ng lipunan ngunit hindi kinikilala bilang bahagi ng sarili. Inilalarawan siya bilang isang problema, hindi kailanman bilang bunga ng mga pampulitika at pang-ekonomiyang pagpili.

Ang California, na nagsasalita tungkol sa digital na pagsasama, inobasyon, at napapanatiling kinabukasan, ay kasabay na umiiral ng mga babaeng naghuhugas ng buhok sa mga pampublikong fountain, nagpapalit ng damit sa isang paradahan, kumakain dahil sa isang soup kitchen.

Wala sa kanila ang “matinding kaso.” Sila ang normal na bunga ng isang modelong tumatanggap bilang di-maiiwasan ang pagbagsak ng mga hindi makayanan ang halaga ng pamumuhay.

Epilogo – California

Ang California ang vitrina ng mundo at, kasabay nito, ang likod na silid nito.

Mula sa labas ay itinatanghal nito: – teknolohiya– sinehan– musika– unibersidad– inobasyon

Mula sa loob ay itinatago nito: – pagsasamantala sa agrikultura – di-pagkakapantay sa pabahay – matinding kawalang-katiyakan – mga adiksiyon – istruktural na kawalan ng tahanan. Ang mga babae ay wala rito hindi dahil kulang sila. Wala sila dahil sa labis na dami ng imahe.

Kapag ang isang lugar ay walang tigil na nagpapakita ng mga katawan ng babae sa lahat ng dako— mga screen, billboard, video, patalastas, feed ng social media—binibigyan nito ang mundo ng ilusyon na ang mga babae ay nasa gitna.

Sa katotohanan: – ang babaeng nagtatrabaho sa teknolohiya ay kaunti ang pinamamahalaan – ang migrante sa bukid ay hindi

pinakikinggan – ang propesyonal ng imahe ay isinisiksik sa mga papel na yari na – ang babaeng walang tahanan ay iniwasan ng tingin.

Pinatutunayan ng California na ang pagkawala ay hindi lamang kahungkagan: maaari itong labis na representasyon nang walang tunay na kapangyarihan.

Ito ang estado kung saan lumilitaw ang mga babae sa lahat ng dako ngunit mas kaunti ang pagkilala sa kanila kaysa sa inaakala ng mundo.

Pagninilay – California

Sa Alaska, ang pagkawala ay yelo. Sa Alabama, ito ay kasaysayan. Sa Arizona, ito ay nasa hangganan. Sa California, ito ay makeup.

Dito, ang pagkawala ng mga babae ay tinatakpan ng: – mga progresibong slogan – mga tamang kampanya sa advertising – mga kumperensiya tungkol sa pagkakapantay-pantay – motivational storytelling.

Nagsasalita tayo tungkol sa “pagsasama”, ngunit ang tunay na pagsasama ay sinusukat sa tatlong konkretong pamantayan: – sino ang nagpapasya – sino ang mas malaki ang sahod – sino ang may kakayahang tumanggi.

Sa tatlong puntong ito, ang mga babae ng California – sa lahat ng uri ng lipunan – ay madalas na naiiwan:

– ang manager ay pinagtitiisan hangga’t hindi siya humihingi ng buong kapangyarihan – ang migrante ay hinahayaan hangga’t kaya niya ang mabigat na trabaho nang hindi nagpoprotesta – ang propesyonal ng imahe ay ginagamit hangga’t tugma siya sa target – ang babaeng walang tahanan ay binabalewala hangga’t hindi siya nakahahadlang sa trapiko o sa kaayusan

Tumitingin ang mundo sa California upang maunawaan ang kinabukasan. Ngunit kung talagang titingnan nito ang mga babaeng nagpapanatili ritong nakalutang, matutuklasan nito ang isang simpleng katotohanan:

Walang kinabukasan sa isang lugar na itinuturing na normal ang pagkawala ng

mga sumusuporta rito.

Kaya kasama ang California sa tomong ito. Hindi bilang mito, hindi bilang postcard, hindi bilang kaaway. Bilang patunay.

Isa sa mga kabisera ng imahinasyon ng mundo, kung saan ang pinakamahirap makita ay laging pareho: ang tunay na buhay ng mga babaeng hindi kailanman napupunta sa screen.

COLORADO

Ang Colorado ay isang estadong nagkukunwaring simple ngunit hindi. Ito ang Amerikang nabubuhay sa pagitan ng dalawang dulo:

– mga bundok na parang proteksiyon – mga lungsod na gumaganap bilang mga laboratoryo ng lipunan

Isa itong malinis, maayos, at sa ibabaw ay progresibong lugar, ngunit may kapansin-pansing malinaw na mga kontradiksiyon: napakataas na halaga ng pamumuhay, di-nakikitang segregasyon, teknikal na trabaho, mga saradong komunidad, at tahimik na pagkakahiwalay sa lipunan.

Dito, hindi naglalaho ang mga babae dahil sa halatang karahasan. Naglalaho sila dahil sa labis na kaayusan, presyon ng kultura, at nakasasakal na mga inaasahan ng lipunan.

Ang Colorado ay isang estadong maraming hinihingi at kaunti ang ibinabalik. Ang mga babaeng nakatira roon ay nagpapanatili ng isang mahirap na balanse:

– teknikal at pangkaisipang trabaho – mga pamilyang humihingi ng ganap na presensiya – mga komunidad na nagmamasid at humuhusga – kalusugang pangkaisipan na walang puwang – heograpikong pagkakahiwalay na nagkukunwaring “kalidad ng buhay.”

Isa itong estado kung saan hindi ka bumabagsak dahil may tumutulak sa iyo. Bumabagsak ka dahil walang nakakakitang dumudulas ka.

Ang Babae ng Denver – 35 taong gulang

Ang Denver ay moderno, gumagana, at malinis. Lahat ay nagsasalita tungkol sa teknolohiya, mga startup, at kalidad ng buhay. Ngunit sa praktika, isa itong lungsod na maraming hinihingi sa mga babae at napakakaunti ang ibinabalik.

Isa siyang propesyonal: – mga degree – teknikal na kakayahan – matatag na trabaho – katamtaman hanggang mataas na sahod.

Perpekto ang lahat, sa papel.

Nabubuhay siya sa ilalim ng walang tigil na presyon: performance, mga layunin, mga miting, pamamahala ng proyekto, nasusukat na resulta bawat linggo.

Nagsasalita ang mga kompanya tungkol sa work-life balance. Ngunit walang tigil na pagiging handa ang hinihingi nila.

May mamahalin siyang apartment, punong iskedyul, at buhay na masinsinang nakaayos. Hindi siya bumabagsak dahil sa kahirapan: bumabagsak siya dahil sa pagkahapo.

Ang kanyang pagkawala ay pangkaisipan. Lagi siyang nagtatrabaho, laging nag-iisip, hawak ang lahat—hanggang may mabasag. At kapag nabasag, nangyayari ito sa katahimikan.

Ang Guro ng Kabundukan – 42 taong gulang

Sa labas ng Denver at Boulder, nag-iiba ang mukha ng Colorado. Mga bundok, maliliit na komunidad, mga bayan kung saan kaunti ang nananatili sa taglamig at dinaragsa ng mga turista para kumuha ng larawan sa tag-araw.

Ang guro rito ang haligi ng lugar: – nagtuturo siya – gumagabay siya – sumasama siya – kilala niya ang lahat – siya ang suportang sikolohikal – siya ang pinalawak na pamilya ng mga bata.

Nabubuhay siya sa gitna ng niyebe, mga daang nakahiwalay, at maliliit na paaralan. Napakalaki ng kanyang trabaho, limitado ang kanyang sahod.

Ang kanyang pagkawala ay institusyonal: sinusuportahan niya ang komunidad ngunit hindi kailanman nakikilahok sa mga pampulitikang pasya. Siya ang babaeng nagtatrabaho upang mapanatiling nakalutang ang isang buong bayan nang hindi kinikilala.

Ang Babae ng mga Reserbasyong Katutubo – 30 taong gulang

Ang “di-nakikitang” bahagi ng Colorado ay ang mga reserbasyon nito. Mga lugar kung saan mas mabigat ang kasaysayan kaysa sa modernidad.

Tatlong antas ng pang-aapi ang dinaranas ng mga katutubong babae: – istruktural na kahirapan – panloob na kulturang patriyarkal – panlabas na pag-abandona ng mga institusyon.

Madalas siyang nagtatrabaho sa mga programang panlipunan, mga paaralang pantribo, at mga sentrong pangkalusugan na halos walang laman. Nakikipaglaban siya sa adiksiyon, depresyon, karahasan sa tahanan, at isang heograpikong layo na ganap na nagbubukod.

Ang kanyang pagkawala ay pangkultura: hindi siya itinuturing ng modernong Colorado na bahagi ng pagkakakilanlan nito, at hindi laging kinikilala ng kanyang komunidad ang karapatan niyang muling likhain ang sarili. Siya ang babaeng sumusuporta sa isang buong bayan habang binabalewala siya ng mundo.

Ang Babae ng Ski Resort – 27 taong gulang

Aspen, Vail, Breckenridge, Telluride. Luho, pera, mga isports ng taglamig, pana-panahong ekonomiya.

Ang babaeng nagtatrabaho rito – waitress, bartender, operator ng planta, receptionist, instruktur – ay nabubuhay sa dobleng mundo:

– ang napakayamang mga turista – ang mga manggagawang sumusuporta sa lahat

Nagtatrabaho siya nang walang takdang oras, kulang ang sahod, at madalas ay walang katiyakan. Nakikihati siya sa maliliit na kuwarto kasama ang ibang manggagawa upang kayanin ang upa.

Napaliligiran siya ng yaman, ngunit nananatili siyang nakahiwalay. Kailangan niyang harapin ang mga mapagmataas na turista, mga pana-panahong manager, at walang tigil na mga hinihingi.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya: lumilikha siya ng yaman para sa lahat ngunit nananatili siyang mahirap.

Epilogo – Colorado

Ang Colorado ay isang estadong mukhang perpekto, ngunit hindi. Maayos ito, mayaman, moderno, at balanse sa lipunan—sa papel. Ngunit ang mga babae nito ay nabubuhay sa tatlong guhit ng bitak:

– presyon sa isip – pagkakahiwalay ng teritoryo – kawalan ng mga institusyon

Walang iskandalo, walang malawakang karahasan, walang kaguluhan. At dahil mismo rito, lalong mabigat ang kanilang pagkawala.

Dito, hindi bumabagsak ang mga babae dahil may tumutulak sa kanila. Bumabagsak sila dahil inaakala ng lahat na kaya nilang tumayo.

Pagninilay – Colorado

Ang lakas ng mga babae ng Colorado ay hindi ang paggawa ng ingay. At hindi ang pagpasok sa balita.

Isa itong pino, moderno, matalinong pagkawala. Mahirap kilalanin, madaling balewalain.

Isang simpleng bagay ang itinuturo ng Colorado: ang pagkawala ay hindi lamang kahirapan, karahasan, lamig, o pagkakulong. Maaari rin itong maging maayos. Maaari rin itong maging ginhawa. Maaari rin itong maging inaasahan.

Kapag ang isang babae ay nalulula hindi dahil sa kaguluhan, kundi dahil sa “maayos ang takbo ng lahat,” ang problema ay hindi nakikita – ngunit totoo ito.

At iyan ang dahilan kung bakit narito rin ang Colorado: upang ipaalala na ang pagkawala ng babae ay hindi iisa ang mukha.

Limampu ito. Isa para sa bawat estado.

CONNECTICUT

Ang Connecticut ay isang estadong inaakala ng marami ngunit kakaunti ang tunay na nakakikilala. Mula sa labas, elegante ito: mga bayang walang kapintasan, malilinis na suburb, mahuhusay na paaralan, mamahaling gasolina, maaayos na bangketa, mga bahay na may perpektong damuhan. Ito ang “mataas” na panig ng Amerika, ang hindi kailanman nagtataas ng boses, ang nag-oorganisa, namamahala, at nangangasiwa.

Dito, mukhang balanse ang lahat, ngunit ang balanseng ito ay hindi likas: isa itong walang tigil na presyon, isang tuloy-tuloy na pagpapanatili ng kagandahang-asal, ng anyo, ng inaasahan.

Hindi ka hinihiling ng Connecticut na magningning. Hinihiling nitong hindi ka kailanman magkamali.

Isa itong estado kung saan maaaring mabuhay nang maayos kung tatlong bagay lamang ang totoo: – kumpetisyon sa lipunan – pagkontrol sa damdamin – ang tahimik na paghuhusga ng mga komunidad

Hindi naglalaho rito ang mga babae dahil sa kahirapan o sa halatang karahasan. Naglalaho sila dahil sa sapilitang pag-angkop. Isang magalang na paglalaho: walang sigaw, walang iskandalo, walang balita.

Isa itong pinong pagkawala, ngunit pagkawala pa rin.

Ang Ginang ng Opisina ng Insurance – 40 taong gulang

Ang Connecticut ang kabisera ng insurance ng Estados Unidos. Ipinahahayag ito ng Hartford sa lahat ng dako: “Insurance Capital of the World.”

Sa likod ng mga slogan na iyon ay libu-libong babaeng nakaupo sa harap ng mga screen na walang katapusan: – mga reklamo – mga polisa – mga algorithm ng panganib – digital na papeles – mga pamamaraan – mga sukatan.

Ang kanilang trabaho ay tumpak, teknikal, at masinsinang pinamamahalaan. Bawat pagkakamali ay nagkakahalaga ng pera sa kompanya at ng oras sa kanila. Bawat pasya ay kailangang bigyang-katwiran, idokumento, aprubahan, at patunayan.

Ang araw ay isang kadena ng kontrol.

Hawak niya ang lahat dahil inaasahan ng sistema na wala siyang kapintasan. At maganda ang sahod: napakahusay, kumpara sa ibang bayan.

Ngunit napakataas ng halagang emosyonal.

Hindi gumuguho ang mga babae rito. Unti-unti silang nauubos, nang walang anumang ingay. Dahil sa mga opisinang ito ay walang nagtatanong kung kumusta ka. Ang tanong lamang nila ay: “Kumusta ang takbo mo?”

Ang kanyang pagkawala ay pangkaisipan: naroon araw-araw ngunit hiwalay sa sarili.

Ang Babae ng Mayayamang Suburb – 45 taong gulang

Ang mayamang bahagi ng Connecticut ay isang hiwalay na mundo. Malalaking bahay, tahimik na SUV, perpektong hardin, pribadong paaralan, sinaunang pamantayan ng lipunan.

Dito, hindi laging nagtatrabaho ang mga babae “sa labas”: nagtatrabaho sila sa loob ng sistemang panlipunan.

Ang kanyang tungkulin ay pangkultura: – inang walang kapintasan – asawang nakahanay – presensiya sa mga komite – pamamahala ng bahay – boluntaryong gawaing nakaiskedyul – perpektong imahe.

Kung siya ay gumuguho, hindi niya ito masasabi. Kung siya ay malungkot, hindi niya ito maipakikita. Kung siya ay nag-iisa, walang dapat makaalam.

Ang kanyang pagkawala ay tanda ng pagkakakilanlan: naglalaho siya sa likod ng papel na kailangan niyang isabuhay.

Sa isang lugar kung saan “perpekto ang lahat,” hindi niya kayang hayaang lumitaw ang anumang lamat.

Isa itong eleganteng bilangguan, ngunit bilangguan pa rin.

Ang Babae ng Elite na Unibersidad – 34 taong gulang

Nasa New Haven ang isa sa pinakaprestihiyosong unibersidad sa planeta: ang Yale.

Mukhang progresibo, moderno, at mapagmalasakit ang kapaligirang akademiko. Ngunit sa ilalim ng ibabaw ay naroon ang katigasan, ang mabangis na kumpetisyon, at ang sobrang taas na mga inaasahan.

Isang kabalintunaan ang buhay ng babaeng mananaliksik: – edukada siya – mahusay siya – handa siya – sentral siya sa paglikha ng kultura.

ngunit dinudurog din siya ng sistema.

Mga publikasyon, kumperensiya, grant, artikulo, mentoring, mga gawaing pagtuturo, mga panloob na ugnayan. Isang tuloy-tuloy na pagsisikap na pumapasok sa buhay, isip, at katawan.

Ang mga kasamahang babae ay madalas na karibal. Ang mga kasamahang lalaki pa rin ang nangingibabaw sa mga makasaysayang puwesto ng propesor.

Ang kanyang pagkawala ay institusyonal: ang kaalamang nililikha niya ang sumusuporta sa unibersidad, ngunit ang kanyang karera ay mas mabagal ang takbo, mas di-tiyak, mas nakabitin.

Marami ang tumatagal. Marami ang umaalis.

Nananatiling perpekto ang Yale. Sila ay hindi.

Ang Babae ng mga Halo-halong Kapitbahayan – 31 taong

gulang

Sa labas ng mayayamang suburb at malayo sa mga elite na unibersidad ay naroon ang tunay na Connecticut: mababang sahod, mataas na upa, mga trabahong walang katiyakan, halo-halong komunidad, at isang sistemang panlipunan na hindiaging gumagana.

Ang mga babae rito ang nakatagong haligi: nagtatrabaho sila sa mga supermarket, pampublikong paaralan, group home, serbisyong pangkapakanan, maliliit na negosyo, at pangunahing pangangalagang pangkalusugan. Hawak nila ang lahat: –

trabahong kulang ang sahod – mga anak – malawak na pamilya – mabagal na pampublikong sasakyan – walang tigil na stress.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya: marami siyang trabaho, kaunti ang kinikita, at hindi umuusad.

At nabubuhay siya sa loob ng isang kapansin-pansing kabalintunaan: nakatira siya sa isa sa pinakamayayamang estado ng Amerika nang hindi nararamdamang bahagi siya ng yaman.

Dahil ang yaman dito ay pribado, hindi panlipunan.

Epilogo – Connecticut

Mukhang “ligtas,” “malinis,” “matatag” ang Connecticut. At sa ilang paraan, ganoon nga.

Ngunit isa rin ito sa mga bayan kung saan pinakamadaling maglaho ang mga babae nang walang tunog. Hindi dahil sa karahasan, hindi dahil sa gutom, hindi dahil sa lamig. Dahil sa inaasahan ng lipunan.

Isa itong pagkawala na makinis ang ibabaw: walang kaguluhan, walang sigawan, walang kahanga-hangang estadistika. Mga buhay lamang na dinudurog ng mataas na hinihingi at mababang gantimpala.

Walang nakapapansin dahil gumagana ang lahat. At iyan mismo ang nagpapamapanganib dito.

Pagninilay – Connecticut

Sa maraming estado, kapansin-pansin ang pagkawala. Dito, ito ay mahinahon. Magalang. “Normal.” Ipinakikita ng Connecticut na ang isang babae ay maaaring magkaroon ng: isang tahanan, isang

trabaho, isang kita, isang ligtas na kapitbahayan, isang kagalang-galang na komunidad.

at kasabay nito ay maging ganap na di-nakikita bilang tao.

Ang perpeksiyon ng lipunan ay isang manipis na talim. Hinihiling nitong ngumiti ka habang inaagaw nito ang iyong espasyo.

Itinuturo ng Connecticut na ang pagkawala ay maaari ring sumibol mula sa labis na kaayusan, labis na kagandahang-asal, labis na kontrol.

At na walang lipunang tunay na maunlad hangga't hindi nito pinahihintulutan ang mga babae na naroon nang hindi kailangang maging perpekto.

DELAWARE

Ang Delaware ay isang madulas na estado. Maliit, tahimik, at gipit sa pananalapi. Mukhang maliit na detalye, ngunit isa itong mahalagang bahagi ng pagpapatakbo ng Amerika.

Dito ay walang dambuhalang metropolis, mga disyerto, mga bundok, o nakasisilaw na mga salamin. May nakatagong ekonomiya, mahinahong pulitika, isang burukrasyang tahimik na nagpapagalaw ng bilyon-bilyon.

Ang Delaware ang lugar kung saan inirerehistro ng Amerika ang mga kompanya nito, iniimbak ang pera nito, at inaayos ang mga kuwenta nito. Isang lugar sa gitna: hindi masyadong mayaman, hindi masyadong mahirap, hindi masyadong maingay.

Isa itong perpektong abuhing sona.

Sa Delaware, ang pagkawala ng babae ay hindi sumasabog. Sumisingaw ito. Mabagal, tuloy-tuloy, di-nakikita sa mga numero at sa pampublikong diskurso. Dito, naglalaho ang mga babae dahil sa tahimik na labis na pasanin, dahil sa mga trabahong masyadong maliit para pansinin, dahil sa mga papel na hindi kailanman pumapasok sa pambansang salaysay.

Ang Ginang ng Opisina ng Korporasyon – 38 taong gulang

Ang Delaware ang legal na tahanan ng mahigit isang milyong kompanyang Amerikano. Iniaarkibo nito ang mga dokumento ng korporasyon, mga merger, mga trust, mga pagbabago ng pagmamay-ari, mga dokumento ng buwis, at mga transaksiyong nagkakahalaga ng bilyon-bilyon.

Akala ng mundo ay malalaking manager ang gumagawa ng trabahong ito. Ginagawa ito ng mga babaeng nakaupo sa mga cubicle na walang bintana, na namamahala ng walang katapusang daloy ng mga dokumento.

Nagtatrabaho siya sa isang maayos na opisina, puno ng mga patakarán, pamamaraan, at kontrol. Halos hindi siya nagkakamali dahil ang isang pagkakamali ay maaaring magkahalaga ng milyon-milyon. Mabilis siya, tumpak, at di-nakikita.

Ang kanyang araw ay binubuo ng: mga form, mga lagda, mga protokol, mga inspeksiyon, mga email, mga checklist.

Sinusuportahan ng kanyang trabaho ang isang buong sistemang pang-ekonomiya. Ngunit walang nakakakita nito. Walang kumikilala nito. Walang nagsasalita tungkol dito.

Ang kanyang pagkawala ay istruktural: pinananatili niyang nakalutang ang isang imperyo ng papel nang hindi kailanman

lumilitaw sa mga salaysay ng kapangyarihan.

Ang Babae ng Bodega at Lohistika – 33 taong gulang

Ang Delaware ay hindi lamang burukrasya. Isa rin itong daungan, trapiko ng kargamento, pag-iimbak, at mga supply chain.

Ang babae rito ay nagtatrabaho sa: – mga bodegang may pampalamig– mga sentro ng pag-uuri– mga bodegang pang-industriya– mga kompanya ng pagkain– koordinasyon sa gabi. Mabibigat na shift, mabilis na takbo, baluktot na likod, malamig na hangin. Paulit-ulit na galaw, panganib ng pinsala, walang tigil na pagbabantay.

Mababa ang kanyang sahod. Madalas ay walang katiyakan ang kanyang kontrata. Walang palugit ang kanyang buhay.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya: masipag siyang magtrabaho, kaunti ang kinikita, at hindi kailanman umuunlad.

Siya ang babaeng humahawak sa nakatagong bahagi ng kalakalan habang sa malalaking lungsod lamang tumitingin ang mundo.

Ang Babae ng Pangunahing Pangangalagang Pangkalusugan – 47 taong gulang

Walang dambuhalang sistemang pangkalusugan ang Delaware. May kakarampot at napakarupok itong network ng pangunahing pangangalaga.

Ang babae rito ang sumusuporta sa: – mga bahay-retiruhan– maliliit na klinika ng doktor– mga klinika ng komunidad– pangangalaga sa tahanan– suporta sa mga nag-iisang matatanda– mga pasyenteng may malalang sakit na nakalimutan.

Ang kanyang trabaho ay emosyonal, pisikal, at tuloy-tuloy. Mas maraming pagdurusa ang nakikita niya kaysa sa kaya niyang tiisin. Nagtatrabaho siya nang labis na oras nang walang pagkilala. Mas kaunti ang kinikita niya kaysa sa nararapat sa kanya.

Ang kanyang pagkawala ay panlipunan: pinapalitan niya ang Estado kung saan hindi naaabot ng Estado, ngunit walang nagtuturing sa kanya na mahalagang bahagi ng sistema.

Kapag wala siya, gumuguho ang lahat. Ngunit kapag nagtatrabaho siya, walang nakapapansin.

Ang Babae ng Kapitbahayang Mababa ang Kita – 29 taong

gulang

May mga marupok na bahagi rin ang Delaware: mga kapitbahayang minarkahan ng kahirapan, karahasan sa tahanan, droga, at pagpapabaya. Tatlong problema nang sabay ang hinaharap ng mga babae rito: trabahong walang katiyakan, tumataas na halaga ng pamumuhay, at kaunting proteksiyong panlipunan.

Nagtatrabaho siya bilang kahera, tagalinis, pana-panahong manggagawa, babysitter, at katulong sa kusina. Naglalaba siya, naglilinis, nag-aalaga, at nag-aayos ng mga bahay ng ibang tao.

Ang kanyang araw ay isang pagmamadali: mga anak, mga bus, mga shift, pamimili, bahay, mga problema.

Ang kanyang pagkawala ay panlungsod: nakatira siya sa isang lungsod na nagsasalita tungkol sa muling pagsilang ngunit iniinwan ang mismong mga babaeng nagpapanatili ritong nakalutang sa pinakamasasamang sandali.

Epilogo – Delaware

Wala sa Delaware ang drama ng California, ang nagyeyelong temperatura ng Alaska, o ang kalupitan ng Timog.

May kakaiba rito: ang pagiging normal bilang isang anyo ng pagiging di-nakikita.

Dito, walang ingay ang trabaho ng mga babae dahil ito ay: – teknikal – paulit-ulit – mahalaga – tahimik – hindi gaanong pang-salaysay.

Hindi kailanman nagkakaroon ng pagsabog. May walang tigil na pagkaagnas.

Hindi napupunta sa mga headline ang mga babae. Hindi sila nagpoprotesta nang maramihan. Hindi sila humihingi ng puwang. Nagtitiis lamang sila.

At ito mismo ang nagpapadi-nakikita sa kanila.

Pagninilay – Delaware

Ipinakikita ng Delaware na ang pagkawala ng babae ay maaaring magkaroon ng mas mapanlinlang na anyo: ang perpektong pamamahala ng katahimikan. Dito, ang mga babae ang puwersang nagpapatakbo sa: – burukrasya – koordinasyon – pangunahing pangangalagang pangkalusugan – mga pangunahing serbisyo. gayunman, hindi sila kailanman lumilitaw sa mga kuwento ng Amerika. Ang pagkawala ay hindi ingay. Ito ay likuran. At ang Delaware ang patunay nito: isang lugar na laging dinaraan ng bansa, ngunit ang babae ay laging nakatigil.

Ferdinando Frega